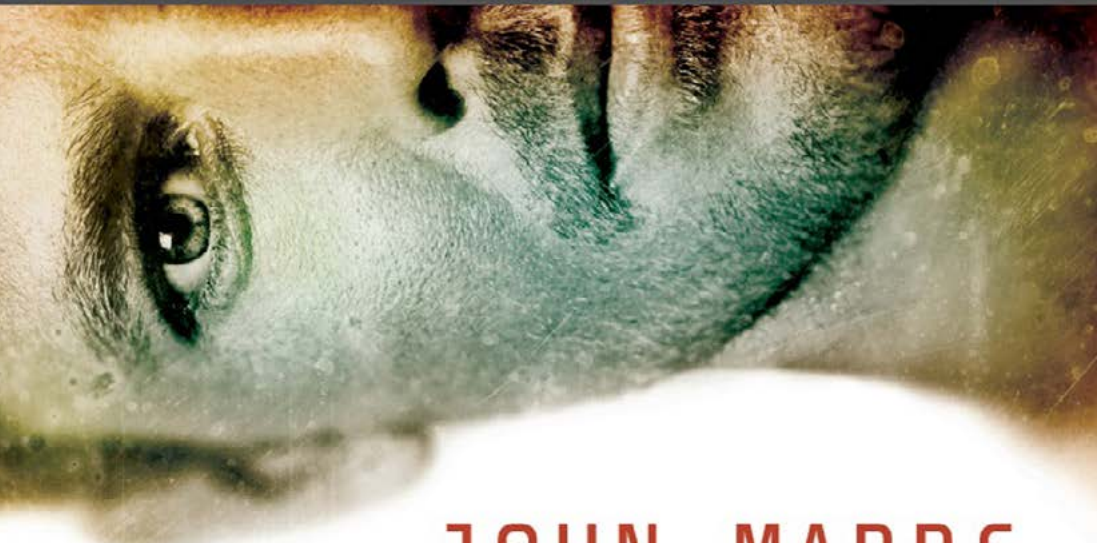




JOHN MARRS

SPŘÍZNĚNÉ DUŠE

JAK DALEKO BYSTE BYLI OCHOTNI ZAJÍT,
ABYSTE NAŠLI TOHO PRAVÉHO?

THRILLER



Spřízněné duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz



x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

John Marrs

Spřízněné duše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.



ALBATROS MEDIA a.s.



JOHN MARRS

SPŘÍZNĚNÉ DUŠE

JAK DALEKO BYSTE BYLI OCHOTNI ZAJÍT,
ABYSTE NAŠLI TOHO PRAVÉHO?

THRILLER

Copyright © John Marrs, 2016

V roce 2016 vyšlo pod názvem A Thousand Small Explosions

V roce 2017 vyšlo pod názvem The One v nakladatelství Del Rey,
které je součástí The Random House group of companies

Translation © Markéta Polochová, 2017

© Mettus, Sfia Cracho/Shutterstock.com

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7505-835-5

ISBN e-knihy 978-80-7505-928-4 (1. zveřejnění, 2017)

*Pokud jste někdy v životě milovali, stačí to. Nehledejte nic dalšího.
V temných zákoutích života žádnou větší perlu nenajdete.*

Victor Hugo



**Děkujeme, že jste si vybrali agenturu
Spojení skrze DNA[®],
první vědecky podložený test na světě, který vám
stoprocentně garantuje spojení s tou pravou a jedinou
osobou, do níž se máte na základě svých genetických
informací zamilovat a prožít s ní celý život.**

**OD SETKÁNÍ S DOKONALÝM PROTĚJŠKEM
VÁS DĚLÍ POUZE NÁSLEDUJÍCÍ TŘI KROKY:**

1.

ZDARMA
se zaregistrujete.

2.

ZDARMA
získejte soupravu na
test DNA – v příloženém
vzorkovníku nám
pošlete vzorek slin a my
s použitím vaší
genetické informace
najdeme v naší databázi
váš dokonalý protějšek,
s nímž jste geneticky
spojeni.

3.

**JAKMILE
NALEZNEME**
váš protějšek, okamžitě vás
kontaktujeme. Za jednorázový
poplatek 9,99 libry vám
poskytneme kontaktní údaje,
díky nimž se s dotyčným nebo
dotyčnou můžete okamžitě
spojit. 82 procent našich
zákazníků spojíme s jejich
protějškem během sedmi dní.

**POKUD JSME VÁŠ PROTĚJŠEK PROZATÍM
NENAŠLI, NEZOUFEJTE!**

Každý týden se do databáze Spojení skrze DNA[®] registrují tisíce nových
uživatelů a 98 procent dokonalých protějšků nalezneme do půl roku
od vaší registrace u naší společnosti.

Spojení skrze DNA[®] nenese žádnou odpovědnost za přímou, nepřímou či následnou újmu
způsobenou na základě využití této databáze, což se vztahuje (nejen) k následujícím událostem:
rozpad dosavadního vztahu, zranění či smrt nesouvisející s nedbalostí nebo profesním
pochybením Spojení skrze DNA[®]. Obchodní podmínky a další podrobnosti naleznete [zde](#).

První kapitola

MANDY

Mandy se zahleděla na fotografii na monitoru počítače a podvědomě zadržela dech.

Na fotce byl muž svléknutý do půl těla, s krátce střiženými, světle hnědými vlasy. Ležel na pláži, nohy trochu roztažené, svrchní polovinu neoprenové kombinézy srolovanou až k pasu. Oči měl jasně modré a jeho široký úsměv předváděl světu dvě řady dokonale bílých zubů. Mandy jako by ucítila slanou vodu, která se mu v kapkách třpytila na hrudi a stékala na surfařské prkno položené vedle něj.

„Ach, můj bože,“ zašeptala a z úst jí vyklouzl dlouhý vzdech. Sama si neuvědomila, jak dlouho zadržovala dech. Cítila mravenčení v konečcích prstů, do tváří se jí vehnala horkost. Napadlo ji, jak bude probůh její tělo na tohoto muže reagovat, až se setkají osobně, když se takhle projevilo už při pohledu na pouhou fotografii.

Káva, kterou měla nalitou v polystyrenovém kelímku, mezitím vychladla, ale přesto ji dopila. Potom si udělala snímek obrazovky a vložila ho do nově vytvořené složky na ploše s názvem „Richard

Taylor“. Opatrně se rozhlédla po kanceláři, aby zjistila, jestli někdo nesleduje, co ve své kukani zrovna provádí, ale zdálo se, že si jí nikdo nevšímá.

Mandy sjela kurzorem dolů, aby si mohla prohlédnout další fotky na facebookovém profilu Richarda Taylora. Otevřela album s názvem „Kolem světa“. Všimla si, že Richard procestoval hodně zemí a dostal se i do míst, které Mandy viděla maximálně v televizi nebo v nějakém filmu. Hodně fotek bylo pořízeno v baru, na horské stezce nebo v chrámu. Richard pózoval u nejrůznějších památek, užíval si na zlatavých plážích nebo v rozbouřených vlnách oceánu. Téměř nikdy nebyl sám. Mandy se zamlouvalo, že působí jako společenský člověk.

Ze zvědavosti nahlédla i hlouběji do minulosti jeho obrázkového portfolia. Vrátila se až do doby, kdy si Richard Taylor založil facebook, to byl ještě na střední, a projela i tři roky, kdy studoval na univerzitě. Líbil se jí dokonce i jako neohrabaný teenager.

Zhruba po hodině a půl civění na bezmála pět set fotografií, které vyjevovaly část historie pohledného neznámého, se Mandy podívala ještě na jeho účet na twitteru, aby zjistila, jaké názory má, a navíc cítil potřebu sdělit je světu. Ale jediné, k čemu se vyjadřoval, byly úspěchy a pády Arsenalu v Premier League. Tu a tam sérii sportovních komentářů přerušovala sdílená videa zvířat, která narážela do nejrůznějších objektů nebo přes ně přepadala.

Zdálo se, že jejich zájmy snad ani nemůžou být rozdílnější. Mandy se sama sebe ptala, proč je agentura spojila dohromady a co by právě oni dva mohli mít společného. Potom si ale připomněla, že už dávno nemusí řešit otázky týkající se nejrůznějších online seznávek a podobných aplikací. Spojení skrze DNA se zakládalo výhradně na biologii, chemii a vědě. Ani jedné z oblastí sice nijak val-

ně nerozuměla, ale věřila jim celým svým srdcem, podobně jako miliony a miliony dalších lidí po celém světě.

Mandy se přesunula k Richardovu profilu na linkedin, který prozrazoval, že od promoce na Worcesterské univerzitě před dvěma lety Richard pracoval jako osobní trenér ve městě vzdáleném zhruba čtyřicet mil od jejího bydliště. Není divu, že má tak pevnou a vypracovanou postavu, napadlo ji. Představila si, jaké to bude, až se k ní bude sklánět a zalehne ji celým tělem. Mandy do tělocvičny nevstoupila od své první a jediné návštěvy zhruba před rokem. Tehdy ji její sestry přesvědčily, že by měla přestat naříkat nad zmařeným manželstvím a měla by se začít soustředit sama na sebe a na znovunabytí ztracené sebedůvěry. Poslaly ji do nedalekého hotelu s wellness, kde chodila na masáže, kosmetiku, depilaci, horké kameny, pedikúru a další masáže, až se jí i poslední, nejzastrčenější myšlenka na bývalého manžela totálně vypařila z hlavy, vymasírovala ze svalů i odpařila z pórů kůže. Následovala permanentka do tělocvičny a slib, že bude přesně dodržovat cvičební režim, který pro ni sestry vymyslely. Přemluvit se, aby se cvičení stalo její každodenní rutinou, byl úkol, který ji stále teprve čekal, přesto si Mandy předem zaplatila roční členství.

Začala si představovat, jak by mohly vypadat děti, které budou s Richardem mít. Přemýšlela, jestli zdědí otcovy jasné modré oči, nebo budou spíš hnědooké po matce a jestli budou mít její olivovou pleť a tmavé vlasy, nebo spíš jemnou, světlou pleť po něm. Zjistila, že se usmívá.

„Kdo to je?“

„Kristepane!“ vyjekla Mandy a leknutím nadskočila, když se za ní ozval cizí hlas. „Vyděsilas mě k smrti!“

„Tak nemáš v práci civět na porno.“ Olivia se zakřenila a nabídla jí bonbon ze sáčku Haribo. Mandy jen odmítavě zavrtěla hlavou.

„Nekoukala jsem na žádné porno. Tohle je starý kamarád.“

„Jasně, to víš, že jo, úplně ti to věřím. Dávej bacha, až se objeví Charlie, mohl by pro tebe mít docela pěknou obchodní nabídku.“

Mandy protočila panenky a pak se podívala na hodiny v dolním pravém rohu monitoru. Došlo jí, že pokud nezačne okamžitě pracovat, bude si muset minimálně část povinností odnést s sebou domů. Proto klikla na malé bílé „x“ v červeném poli vpravo nahoře a proklela hotmail, který považoval e-mail z agentury Spojení skrze DNA za reklamu a mylně ho vyřadil do spamu. Posledních šest týdnů zbůhdarma trčel mezi ostatními zbytečnými zprávami, dokud ho dnes odpoledne Mandy úplnou náhodou neobjevila.

„Mandy Taylorová, žena Richarda Taylora. Těší mě, že vás poznávám,“ zašeptala ještě. Všimla si, že si podvědomě pohrává s pomyslným snubním prstenem na levém prsteníčku.

Druhá kapitola

CHRISTOPHER

Christopher se posouval ze strany na stranu a poposedal tak dlouho, až si v křesle našel ideální pohodlnou pozici.

Ruce položil v dokonalém, devadesátistupňovém úhlu na opěrky křesla a zhluboka se nadechl, aby plně nasál jeho sytou koženou vůni. Na kvalitě nešetřila, pomyslel si, což dokazovala jak jemná vůně pravé kůže, tak také fakt, že křeslo nekoupila jen tak u nějakého prodejce, což bylo na dotek jasně poznat podle jemného opracování materiálu.

Zatímco ona byla v přilehlé kuchyni, Christopher se porozhlédl po jejím bytě. Bydlela v přízemí dokonale zrenovované viktoriánské budovy, která – soudě podle vitrážového skla nade dveřmi – kdysi sloužila jako klášter. Obdivoval její vkus, který byl vidět na keramických ozdobách nainstalovaných v nikách podél krbu i komína. Zato její literární preference by potřebovaly notně vylepšit. Christopher ohrnoval nos nad knihami od Jamese Pattersona, Jackie Collinsové a J. K. Rowlingové.

V pokoji stál také robustní konferenční stůl a přímo v jeho středu ležel čtvercový, semišem potažený táč a vedle něj dva dálkové ovladače. V dokonalé symetrii byly kolem něj naaranžovány čtyři precizně sladěné koberečky. Její posedlost přesnými tvary a dokonalými liniemi ho uklidňovala.

Christopher přejel jazykem přes zuby a špičkou narazil na kousek pistáciového ořechu, který se mu vklínil mezi řezák a dásně. Když se mu ho nepodařilo odstranit špičkou jazyka, použil nehet, přesto se ale kousek oříšku nechtěl hnout. Do paměti si proto zapsal, že se předtím, než odsud odejde, musí podívat, jestli najde v koupelně dentální nit. Máloco ho znepokojovalo tak jako kousek jídla zaklíněný mezi zuby. Jednou se dokonce zvedl uprostřed schůzky, aniž by dojedl, protože žena naproti němu měla na bílém zubu kousek nazelenalého listu kapusty.

Telefon, který se mu v kapse rozvibroval, se dotkl jeho slabin, což nebyl nijak nepříjemný vjem. Christopher byl extrémně puntičkářský, pokud šlo o vypínání mobilního telefonu ve vhodných chvílích. Nenáviděl lidi, kteří mu nedopřávali tutéž laskavost a otravovali ho ve zcela nevhodných chvílích. Dnes ale udělá výjimku.

Vytáhl telefon z kapsy a přečetl si zprávu na displeji. Přišel mu e-mail ze Spojení skrze DNA. Vybavil si, že jim před několika měsíci skutečně odeslal vzorek slin, pořád ale čekal, až najdou jeho dokonalý protějšek. Tedy až dosud. Chtěl by zaplatit poplatek, což mu umožní okamžitě se dostat k dalším detailům a kontaktním informacím oné osoby? stálo ve zprávě. *Chtěl bych?* zeptal se sám sebe. *Opravdu bych to chtěl?* Odložil telefon stranou a chvíli si představoval, jak asi může jeho dokonalý protějšek vypadat. Pak si ale uvědomil, jak nevhodné je myslet na druhou ženu, když se stále ještě nachází ve společnosti té první.

Vstal a vrátil se do kuchyně, kde ji našel přesně na stejném na místě, kde ji o několik minut dříve nechal. Ležela na zádech na chladné břídlíkové podlaze a kolem hrdla měla ještě stále utaženou strunu. Už nekrvácela. Několik posledních kapek krve se jí vsáklo do límečku blůzy.

Vytáhl z kapsy saka digitální fotoaparát značky Polaroid a pořídil dvě identické fotografie její tváře. Trpělivě čekal, až se vyvolají a vysunou z přístroje ven. Oba snímky pečlivě vložil do obálky formátu A5 se zpevněnou zadní stěnou, kterou následně schoval do kapsy saka. Potom si sbalil svoji sadu nářadí a odešel. Počkal, až mu příšeří zahrady poskytne dostatečný úkryt a on se bude moct nikým nepozorován vytrazit pryč. Teprve poté si sundal plastové návleky na boty, masku i kuklu.

Třetí kapitola

JADE

Když se jí na displeji mobilu objevila zpráva od Kevina, Jade se usmála.

„Pěkný večer, krásko, jak se ti vede?“ stálo tam. Líbilo se jí, že Kevin pokaždé začínal jejich konverzaci stejnou, opakující se frází.

„Mám se fajn, díky za optání,“ odpověděla Jade a přidala ještě jednoho žlutého smajlíka. „Ale jsem vyštavená.“

„Promiň, že jsem se ti neozval dřív. Měl jsem napilno. Nejsi naštvaná, že ne?“

„Trochu sice jo, ale znáš mě – někdy se chovám děsně. Cos celý den dělal?“

Na displeji jí vyskočil obrázek dřevěné ohrady a traktoru v záři jasného, pražícího slunce. V ohradě za kovovými sloupky a výbavou k mechanickému dojení připevněnou k vemenům Jade sotva zahlédla postávající dobytek.

„Spravoval jsem střechu kravína. Ne že bychom vbrzku očekávali déšť, ale je lepší udělat to dřív než později. A co ty, co provádíš?“

„Jsem v posteli, mám na sobě pyžamo a dívám se na přehlídku nejdivnějších hotelů na webových stránkách Lonely Planet, o které jsi mi říkal.“ Jade položila laptop na zem a znovu si prohlédla sestavu těch nejroztodivnějších míst, kam by se ráda podívala.

„Jsou skvělé, že? Jednoho dne musíme procestovat celý svět a všechny si je spolu prohlídnout.“

„Když se na ně dívám, říkám si, že jsem si po vysoké měla udělat rok volno a cestovat se spolužáky.“

„A proč jsi to neudělala?“

„To je otázka za milion – tam, odkud pocházím, nerostou peníze na stromech jako listí.“ *Kéž by ale rostly*, pomyslela si Jade. Rodiče nikdy neměli moc peněz, takže si na studia musela vydělat sama. Vzala si obrovskou studentskou půjčku, kterou musela splácet, zatímco všichni její spolužáci vyrazili do světa, cestovali křížem krážem po Americe a prožívali své sny. Jejich nové a nové zprávy nebo fotky, kterými zaplavovali facebook, ji dokázaly rozzuřit do běla. Těžko snášela, jak se všichni skvěle baví – bez ní.

„Zlato, hrozně nerad utínám náš rozhovor, ale táta chce, abych mu pomohl nakrmit dobytek. Napíšeme si později?“

„Děláš si srandu?“ odpověděla Jade podrážděně. Celou noc čekala, aby si spolu mohli trochu popovídat, a on jejich psaní po chvíli ukončil.

„Miluju tě,“ odepsal Kevin.

„No jo, jasně,“ reagovala našťavaně Jade a odložila telefon. O chvíli později ho ale znovu vzala do ruky a napsala ještě jeden vzkaz: „Taky tě miluju.“

Jade ze sebe odhrnula tlustou peřinu, vstala z postele a položila telefon do nabíječky na nočním stolku. Podívala se do velkého zrcadla. V jeho rámu byly kolem dokola zastrkané fotky všech kamarádů,

kteří teď někde daleko prozkoumávají svět. Napadlo ji, že bude pít víc vody a déle spát, aby se jí zredukovaly černé kruhy pod očima. Připomněla si, že si chce o víkendu trochu upravit nepoddajné, červené lokny a pořídit si samoopalovací krém. Když získala její extrémně bledá pleť trochu barvu, cítila se Jade okamžitě o něco líp.

Vklouzla zpátky pod peřinu a přemýšlela, jak jiný by teď její život byl, kdyby se tehdy rozhodla udělat si rok prázdnin jako ostatní spolužáci a cestovala po světě s přáteli. Možná by jí to dodalo dostatek odvahy, aby se dokázala vzeprít nátlaku rodičů. Prikázali jí, aby se po třech letech na univerzitě v Loughborough vrátila zpátky domů do Sunderlandu. Byla první z celé rodiny, komu se podařilo dostat na univerzitu a vystudovat, rodiče proto nemohli pochopit, jak je možné, že jí na dveře hned po promoci netlučou celé zástupy zaměstnavatelů a nepředhánějí se v tom, kdo jí nabídne tu nejlepší pracovní pozici. A protože se účty a složenky začínaly hromadit, neměla nakonec jinou možnost, než buď vyhlásit ve svých jednadvaceti letech osobní bankrot, nebo se nastěhovat zpátky do řadového domku svých rodičů, z něhož, jak si alespoň myslela, před třemi lety jednou provždy unikla.

Nesnášela tu našťvanou, frustrovanou osobu, kterou se stala, ale nevěděla, jak se změnit. Nenáviděla vlastní rodiče, kteří ji přiměli vrátit se domů, a začala se jim pomalu, ale jistě odcizovat. V době, kdy si mohla dovolit pronajmout vlastní byt, už spolu sotva promluvili.

Kladla jim za vinu i to, že nikdy nemohla poznávat svět a aktivně se zapojit do cestovního ruchu, v němž by třeba jednou dokázala i pracovní uspět. Měla pocit, že to kvůli nim tráví pracovní dny za recepčním pultem v hotelu na předměstí. Původně to mělo být jenom přechodné zaměstnání, ale někdy v průběhu času se s tou ru-

tinou smířila. Jade už měla dost toho, jak je na všechny kolem sebe jenom naštvaná. Moc by se chtěla vrátit zpátky k životu, který si pro sebe v minulosti vysnila.

Jediným světlým bodem každého dne prožitého v Groundhogu byla konverzace s mužem, s nímž ji spárovali v agentuře Spojení skrze DNA. Jmenoval se Kevin.

Usmála se na nejnovější Kevinovu fotografii, kterou měla a která na ni shlížela z rámečku na polici v knihovně. Kevin měl plavé, téměř bílé vlasy i obočí a úsměv, který se mu rozléval po celém obličejí od ucha k uchu. Jeho opálené tělo bylo hodně štíhlé, ale svalnaté. I kdyby se o to pokusila, nedokázala by si ho takhle vysnit.

V průběhu sedmi měsíců, kdy si spolu psali, jí poslal jenom několik fotografií. Od chvíle, kdy spolu poprvé promluvili a Jade pocítila zachvění, o němž do té doby jenom četla v knihách a časopisech, jí bylo jasné, že na celé zeměkouli neexistuje muž, který by se k ní hodil lépe než právě Kevin.

Osud umí být pěkná svine, když moji spřízněnou duši umístil až na druhou stranu světa, do Austrálie, říkala si. Ale třeba se s ním jednoho dne setká, pokud si to někdy bude moct dovolit.

Čtvrtá kapitola

NICK

„No fakt, lidi, rozhodně byste do toho měli jít,“ naléhala Sumaira s širokým úsměvem na tváři a v očích se jí čertovsky zablýsklo.

„Proč? Já už jsem svoji spřízněnou duši dávno našla,“ odpověděla Sally a propletla prsty své ruky s Nickovými.

Nick se naklonil přes jídelní stůl, druhou rukou podal láhev pro-secca a několik posledních kapek si nalil do sklenice. „Chce ještě někdo dolít?“ zeptal se ostatních. Po třech upřímných „ano“, která se ozvala z úst hostů, uvolnil Nick svoji ruku ze sevření snoubenky a odešel do kuchyně. „Ale chcete přece mít jistotu, no ne?“ nevzdávala se Sumaira. „Chci říct, že vám dvěma to spolu moc sluší a jste skvělý pár, ale nikdy nevíte, kdo může tam venku čekat...“

Nick se vrátil z kuchyně s další láhví vína – už pátou za ten večer – a chystal se dolít Sumaiře.

Deepak ale položil ruku na sklenici své ženy. „Stačilo, brácho. Paní Mluvka už toho měla na jeden večer až dost.“

„Protivo,“ odsekla okamžitě Sumaira a zamračila se na něho. Potom se otočila zpátky k Sally. „Jenom se snažím říct, že než půjdeš uličkou ve svatebních šatech, měla bys přece mít jistotu, že jsi našla toho pravého.“

„To zní vážně romanticky,“ pronesl Deepak a obrátil oči v sloup. „Ale není to tvoje věc, takže bys takové rozhodnutí měla nechat spíš na nich, nemyslíš? Pokud se v jejich vztahu nic nepokazilo, ne-snaž se ho předem napravovat.“

„Ale u nás ten test přece vyšel. Nebo snad ne? Jasně, i tak jsme to věděli, ale dodalo nám to ten poslední, podstatný kousíček jistoty, že jsme byli jeden pro druhého stvořeni a máme být navždycky spolu. Nechci teda, abychom vypadali jako ty samolibé, svatouškovské páry.“

„Na to, abys byla svatouškovská a samolibá, vůbec nepotřebuješ druhého do páru, drahá.“

Teď přišla Sumairina chvíle, aby obrátila oči v sloup. Potom pod důsledným dozorem svého manžela dopila zbyteček vína, který jí zůstal ve sklenici.

Nick si položil hlavu na rameno své snoubenky a zadíval se ven na ulici na jasné odrazy, které sem vrhala světla projíždějících automobilů, i na postavy shromážděné před vchodem do hospody. Bydleli v bytě vybudovaném v bývalé továrně a okno v pokoji zabíralo celou stěnu od podlahy až ke stropu, takže nebylo úniku a Nick musel zevnitř pozorovat rušnou ulici a připomínat si, jak jeho život kdysi taky vypadal. Není to tak dávno, co trávil večery na tazích po barech v okrajových částech Birminghamu, usínal v nočním autobuse a probouzel se několik zastávek za místem, kde měl původně vystupovat.

Jakmile ale potkal Sally, změnily se jeho priority v podstatě ze dne na den. Sally byla čerstvá třicátnice – takže o pět let starší než on –

a Nick od prvního rozhovoru o Hitchcockových filmech, který s ní vedl, věděl, že je na ní něco zvláštního, že je jiná než ostatní. Už od prvních dní, co spolu trávili, ho přiměla otevřít se novým věcem a začít přemýšlet o nových cestovatelských možnostech, zkoušet nová jídla, objevovat nové umělce a poslouchat jinou hudbu. To díky ní začal Nick pohlížet na svět novými očima. Podíval se na svou snoubenku s neuvěřitelně ostře vystouplými lícními kostmi, kaštanově hnědými, krátce střiženými vlasy a šedými očima a upřímně zadoufal, že děti, které spolu budou mít, podědí matčinu krásu i otevřenost myšlení.

Nick si nebyl jistý, co za to všechno, co mu dává, může na oplátku nabídnout on Sally, ale když ji při třetím výročí seznámení v jedné restauraci na Santorini požádal o ruku, tolik se rozplakala, až si nebyl jistý, jestli jeho žádost přijala, nebo ne.

„Pokud byste vy dva měli být vzorovým příkladem toho, jak to vypadá, když jsou dva lidé spojeni, pak bych byl rád, aby u nás se Sal zůstalo všechno při starém,“ dobíral si přátele Nick a posunul si brýle trochu níž na nose, aby si protřel unavené oči. Pak se natáhl pro elektronickou cigaretu a několikrát z ní potáhl. „Budou to čtyři roky, co jsme spolu, a teď, když už brzo slíbí, že mě bude milovat, ctít a poslouchat, dokud nás smrt nerozdělí, jsem si stoprocentně jistý, že jsme stvořeni jeden pro druhého.“

„Počkej chvíli, ‚poslouchat‘?“ přerušila ho Sumaira a tázavě pozvedla obočí. „Tak to bys měl vážně štěstí.“

„Taky mě posloucháš,“ dodal Deepak sebejistě. „Každý ví, že v našem vztahu jsem ten, kdo nosí kalhoty, já.“

„To ano, zlato, ty je nosíš, ale zeptej se sám sebe, kdo ti je kupuje.“

„Ale co když nejsme?“ ozvala se náhle Sally. „Co když nejsme stvořeni jeden pro druhého?“

Až do té doby poslouchal Nick jen se zdvořilostním zájmem, jak se je Sumaira pokouší přesvědčit, aby svůj vztah otestovali. Nebylo to poprvé, kdy s tím během posledních dvou let, co se znali, přišla, a Nick byl skálopevně přesvědčený, že to nebude ani naposledy. Sallyina kamarádka uměla být dost bojovná a neodbytná, Nicka ale překvapilo, co právě řekla Sally. Vždycky se stavěla proti Spojení skrze DNA a celému tomu jejich nesmyslnému testování, ostatně stejně jako on. „Co prosím?“ vypravil ze sebe Nick.

„Dobře víš, že tě miluju celým svým srdcem a že s tebou chci strávit zbytek života, ale... co když ve skutečnosti nejsme spřízněné duše?“

Nick se zamračil. „Kde se v tobě něco takového vzalo?“

„Nikde se nic nevzalo. Neboj se, nemám žádné zaječí úmysly ani nic podobného,“ stiskla mu Sally povzbudivě paži. „Jenom jsem tak přemýšlela, jestli nám ke štěstí stačí, když si budeme myslet, že jsme jeden pro druhého stvořeni, nebo jestli bychom si raději neměli být jisti.“

„Jsi opilá, zlato.“ Nick pustil Sallyinu ruku a poškrábal se na bradě. „Jsem dokonale šťastný a spokojený s tím, co vím. Rozhodně nepotřebuju, aby mi to potvrzoval nějaký pitomý test.“

„Někde jsem četla, že Spojení skrze DNA se brzo podaří zničit zhruba tři miliony manželství. Pravdou ale je, že během jedné generace už rozvod vlastně vůbec nebude na pořadu dne,“ pronesla Sumaira.

„To proto, že ani manželství už nebude ,na pořadu dne,“ odpověděl ostře Deepak. „Stane se z něho zastaralá, vyčpělá instituce. Počkejte a uvidíte, však vy si vzpomenete, co jsem říkal. Člověk nebude muset nikomu nic dokazovat, protože ho test neomylně spojí s tím, s kým mu bylo souzeno prožít zbytek života.“

„Fakt mi moc nepomáháš, kámo,“ poznamenal Nick a zabodl vidličku do drolivého zbytku Sallyina jahodového cheesecaku.

„Sorry, brácho, máš pravdu. Pojď si připít. Na jistotu volby.“

„Na jistotu volby,“ zopakovali všichni ostatní, pozvedli sklenice a přiblížili je k Nickově. Přitukli si s ním všichni – až na Sally.

Pátá kapitola

ELLIE

Ellie zapnula tablet a nešťastně si prohlížela rozsáhlý seznam úkolů, které musí do večera ještě stihnout.

Její asistentka Ula byla přehnaně agilní a doplňovala jí seznam pětikrát denně s tím, že aktualizovala také prioritu nesplněných úkolů, ačkoli ji Ellie o nic takového nikdy nežádala. Místo aby jí Ulina organizační pomoc připadala užitečná, pociťovala Ellie často nenávist jak k tabletu, tak ke své asistentce. Tablet i asistentka jí totiž připomínaly, že se jí neustále nedaří dostat se až na konec seznamu požadovaných úkolů. Byly chvíle, kdy pociťovala intenzivní touhu nacpat Ule svůj tablet do chřtánu.

Ellie doufala, že teď, když je sama sobě paní a najala dostatek spolehlivých a soběstačných zaměstnanců, bude moci valnou část svých pracovních povinností delegovat. S postupem času se ale začínala smířovat s nálepkou „pošahané podivínky s neustálou potřebou mít všechno pod kontrolou“, jak ji jednou v hádce označil její bývalý přítel.

Ellie letným pohledem zkontrolovala hodiny. Bylo deset minut po desáté večer. Došlo jí, že zmeškala oslavu, na níž se zapíjel novorozený syn výkonného ředitele společnosti. Stejně pochybovala, že by někdo jejímu příslibu účasti skutečně uvěřil – málokdy si našla čas na bratříčkování se s ostatními –, a přestože ostatní ve vzájemném přátelství vehementně podporovala, dokonce přispívala i na firemní společenský klub, pokud šlo o její osobní účast na podobných akcích, ať se snažila sebevíc, vždycky ji nějak dostihl a předběhl čas.

Ellie mohutně zívla a zahleděla se ven obrovským oknem přes celou stěnu od stropu až k podlaze. Její ostentativně neostentativní kancelář se nacházela v sedmdesátém prvním patře londýnské budovy Shard a okno jí umožňovalo panoramatický výhled až daleko za Temži. Kam jen oko dohlédlo, ozařovala světla na obzoru noční oblohu.

Vyklouzla z lodiček Miu s vysokými podpatky a bosá se procházela po tlustých bílých koberečkách, které zdobily podlahu její kanceláře. Vydala se směrem k barovému stolku v rohu místnosti. Šampaňského, vína, whisky a vody si ani nevšimla a místo nich si z něj vybrala jednu z dvanácti vychlazených plechovek s energetickým nápojem. Hodila do sklenice několik kostek ledu, přelila je obsahem plechovky a napila se. Došlo jí, že její kancelář je vyzdobena stejně minimalisticky jako její domov. Nic z toho, co tu měla, o ní jako o člověku nevypovídalo zhola nic. Ale když netrváte na vlastním rozhodování o podobě interiéru, je daleko pohodlnější zaplatit bytovým návrhářům, aby ho pro vás vytvořili.

Elliinou prioritou byla její práce, ne prošívaný přehoz z egyptské bavlny na posteli. Nezáleželo jí na tom, kolik maleb Davida Hockneyho jí bude viset na zdech nebo jaký počet krystalů Swarovski se použije na lustr v hale.

Vrátila se zpátky k pracovnímu stolu, a zatímco čekala na řidiče a šéfa ochranky v jedné osobě Andreje, který ji zaveze domů, začala si neochotně prohlížet seznam úkolů, které ji následujícího dne čekají a jejichž soupis pro ni Ula samozřejmě dávno připravila. Až dorazí domů, měla Ellie v plánu přečíst si podklady PR oddělení pro nadcházející proslov v médiích o nejnovější aktualizaci jejich aplikace. Právě tato aktualizace přinese revoluční změnu v jejím podnikání, takže její proslov do médií musí být dokonalý.

Potom se s ní zítra o půl šesté ráno sejdou u ní doma v Belgravii vlasový stylista a vizážista. Následovat bude předtočené televizní interview pro CNN, BBC, News 24, Fox News a Al-Džazíru. Poté si ještě promluví s novináři z listu *The Economist*, zapózuje několika fotografům z novinářské asociace a bude doufat, že někdy v deset dopoledne by zase mohla být už zpátky doma. Není to zrovna ideální způsob, jak začít sobotu, pomyslela si Ellie.

Její poradce pro styk s veřejností předem upozornil tiskové agentury, že se Ellie hodlá vyjadřovat striktně a pouze ke své práci a odmítá jakkoli komentovat případné otázky týkající se jejího soukromého života. Právě proto nedávno odmítla profilový rozhovor pro časopis Vogue, i když by ji pro něj fotila legendární Annie Leibovitzová. Takové profilové rozhovory mohly být sice rozsáhlé a publikované v mnoha časopisech po celém světě, ale za cenu ztráty soukromí to Ellie nestálo. Za posledních pár let ostatně utrpělo až dost.

Ellie byla celkově hodně odtaziťatá a nesdílná, pokud šlo o její život mimo práci, a zároveň se nechtěla veřejně vyjadřovat k té spoustě kritiky, které její byznys čelil – plně věřila svému PR oddělení a nechávala na nich, aby se k takovým kritickým ohlasům vyjadřovali jejím jménem. Poučila se z chyb, které udělal Steve Jobs při zvládnání aféry kolem antény iPhone 4. Dobře si uvědomovala,

kolik škody jediná chyba napáchala jak na jeho profesní reputaci, tak i jemu osobně jako řediteli společnosti.

Displej jejího soukromého mobilu položeného na stole se rozsvítil. Jenom několik málo lidí mělo to privilegium a znalo její soukromé číslo nebo e-mail: ve skutečnosti se jednalo pouze o pár z jejich čtyř tisíc zaměstnanců a o členy rodiny, které ale měla sotva kdy čas navštívit. Ne že by na své příbuzné nemyslela často – také za ně v průběhu let utratila nekřesťanské peníze, aby tím sobě i jim kompenzovala, že se moc nevidají –, ale nakonec se jejich vztahy vyhroutily právě proto, že s nimi netrávila několik hodin denně, což vyústilo ve ztrátu vzájemného porozumění. Ellie neměla děti – oni ano. Oni neměli na krku vedení společnosti v hodnotě mnoha miliard liber – ona ano.

Vzala do ruky telefon a okamžitě poznala e-mailovou adresu na displeji. Zvědavě zprávu otevřela. Stálo tam: „Spojení skrze DNA: spojení potvrzeno“. Ellie se podvědomě zakabonila. Přestože se na stránce zaregistrovala už před nějakým časem, pořád měla silné pochybnosti, jestli si z ní nehodlá jenom nejapně vystřelit některý z jejich mnoha zaměstnanců.

„Ellie Aylingová, Váš nastávající protějšek se jmenuje Timothy, je to muž, adresa Leighton Buzzard, Anglie. Přečtete si prosím pozorně následující instrukce. Dozvíte se v nich, jak získat přístup ke kompletnímu profilu svého protějšku.“

Ellie vrátila telefon zpátky na stůl a zavřela oči. „To je to poslední, co teď potřebuju,“ zamumlala a telefon vypnula.

Šestá kapitola

MANDY

„Už jste spolu mluvili?“

„Napsal ti zprávu nebo mail?“

„Odkud je?“

„Čím se živí?“

„Jak zní jeho hlas? Je hluboký a sexy? Nebo má nějaký přízvuk?“
Příval otázek od Mandyiny rodiny přišel okamžitě a valil se na ni jako lavina.

Tři sestry i máma seděly natlačené u kuchyňského stolu a prahly po všemožných informacích o jejím dokonalém protějšku jménem Richard. Podobně lačně se vrhaly na obsah čtyř krabic donáškové pizzy, česnekového pizza chleba a omáček, které byly rozložené na stole před nimi.

„Ne. Ne. Petersborough. Je to osobní trenér a ne, nevím, jak zní jeho hlas,“ odpověděla Mandy najednou na všechny otázky.

„Tak nám aspoň ukaž jeho fotku!“ vyhrkla Kirstin. „Hrozně ho chci konečně vidět.“

„Mám jenom pár fotek, které jsem si zkopírovala z jeho facebookového profilu.“ Pravdou bylo, že takových fotek měla Mandy přinejmenším padesát, nechtěla ale, aby věděly, jak moc ji Richard nadchl.

„Bože můj, určitě nám je nechceš ukázat, protože ti poslal fotku svýho pindoura, že jo?“ vložila se do toho jejich matka.

„Mami!“ vyhrkla Mandy. „Už jsem ti přece říkala, že jsme spolu zatím nemluvili. A žádnou fotku jeho pindoura jsem taky neviděla.“

„Když už mluvíme o bimbasesch, dala bych si nejdřív masovou,“ pronesla Paula a nabídla čtvrtku pizzy i sestře. Mandy jenom odmítavě zavrtěla hlavou. Byla přesvědčená o tom, že zatímco její zadané sestry si mohly dovolit usnout na vavřínech a cpát se čímkoli, na co dostaly chuť, ona se musela hlídat. Nezáleželo na tom, že zrovna dneska je švindlovací den. Jak totiž říká Grazia: rozdíl mezi velikostí čtrnáct a šestnáct může někdy spočívat právě jen v jediném, pořádném soustu.

Mandy vybrala fotku, na které byl surfující Richard svlečený do půl těla, a poslala svůj mobil kolem stolu, aby se ostatní mohly podívat.

„No to mě podrž, to je ale pěkně šťavnatý kousek!“ vyjekla Paula. „Ale musí být tak o dobrých deset let mladší než ty! Takže ona bude mít zajíčka. Bude z tebe jedna z těch šelem, co si užívá s mladíčkem, jo?“

„Kdy se s ním uvidíš?“ zeptala se Kirstin.

„To ještě nevím, nejdřív si musíme začít psát.“

„Čeká na další obrázek jeho bimbase, aby měla jistotu, že k sobě budou pasovat,“ poznamenala Karen a všechny vyprskly smíchy.

„Vy myslíte jenom na samé prasečinky,“ ohradila se Mandy. „Neměla jsem vám nic říkat.“

Ale uvnitř byla ráda, že pokud jde o její milostný život, má konečně pro jednu dobré zprávy, o které se s rodinou může podělit. Měla tři mladší sestry, všechny vdané a usazené – všechny si mimochod-

dem vzaly své dokonalé protějšky, s nimiž je spojil test –, takže ji sužovaly pochybnosti a začínala mít pocit, že zůstane na ocet. A její pocity se značně prohloubily od chvíle, kdy sestry začaly zakládat rodiny a mít děti. Mandy bylo třicet sedm, byla rozvedená a začínala mít dojem, že ji už nic v životě nečeká. Od té doby, co do jejího života vstoupil Richard – přestože zatím pouze virtuálně –, však všechno najednou vypadalo daleko optimističtěji a ona nedokázala myslet na nic jiného než na to, jak nakonec všechno dobře dopadne.

E-mail s potvrzením, který od Spojení skrze DNA dostala, obsahoval mimo jiné i informaci, že Richard při vyplňování zaškrtl zájem o spojení s nalezeným protějškem. To jinými slovy znamenalo, že jeho kontaktní informace byly připraveny k odeslání. Zároveň automaticky dostal zprávu s informací, že jeho protějšek byl nalezen, spolu s kontaktními údaji o Mandy. Přesto se ji zatím nepokusil kontaktovat a Mandy šířila nejistota a pochybnosti. Byla ale v nitru dost staromódní a přesvědčená o tom, že jako první by se o kontakt měl pokusit muž, ne žena.

„Takže tohle teď musíš udělat,“ začala ale Kirstin. „Nejdřív mu pošleš zprávu. Buď aktivní a rovnou mu navrhní datum, kdy byste se mohli potkat osobně, třeba v nějaké restauraci nebo tak něco... Vybranější lidi dávají přednost třeba Carluccimu nebo Jamieu. Potom ho nech několik schůzek čekat, než mu dovolíš, aby tě políbil, nemluvě o něčem víc.“

„Ale prosím tě, do háje s tím,“ přerušila ji Paula, která si právě dlouze potáhla z elektronické cigarety. „Kouzlo Spojení skrze DNA přece mimo jiné spočívá i v tom, že se nemusíte zdržovat všemi těmi hrami a upejpáním. Oba víte, že jste pro sebe stvoření a dokonale se k sobě hodíte, tak jaképak štráchy. Pěkně jdi a ošukej ho, jako by to mělo být naposled.“

Mandy cítila, jak jí do tváří stoupá červen.

Jejich matka jenom zavrtěla hlavou a zakroutila očima.

„Mandy není jako ty, Paulo,“ oponovala Karen. „Vždycky brala všechno pozvolna a zlehýnka.“

„A koukněte, kam ji to přivedlo,“ poznamenala Paula. Potom se otočila k Mandy a pokračovala: „Teda bez urážky. Jen se tu snažím říct, že teď už to tak pozvolna brát nemusíš. Máma by klidně dala pravou ruku za to, aby mohla bejt znova babičkou, a my s Karen jsme vysolily dost za úpravy prsou, takže bychom z nich nerady krmily další děcka. A pokud jde tady o Kirstin, dobře vím, že i lesby už dneska můžou mít děti. Kirstin má ale dost napilno, aby postíhala všechny svoje avantýry, takže jí na přemýšlení o děčkách prostě nezbyvá čas. Takže Mandy, vnouče číslo čtyři leží výhradně na tvých bedrech. Jenom si představ, že příští rok touhle dobou bys mohla být vdaná a čekat mimino.“

Všechny oči se otočily k Paule a tři ženy sedící okolo stolu ji zprazily pohledem. Paula se okamžitě vzpamatovala a vyhrkla: „Omlouvám se. Vůbec jsem nepřemýšlela o tom, co říkám.“

„To je v pořádku.“ Mandy sklopila oči k desce stolu.

Odkáživa toužila po dítěti, a když se provdala za Seana, několikrát se jim to málem podařilo. Hned po škole si vzala svoji dětskou lásku: tvrdě šetřili, koupili si společně dům a začali se snažit o miminko. Když pak o děti přicházela, naprosto to otrásl celým jejím světem. I to bylo jednou z příčin, proč jejich manželství nevydrželo a rozpadlo se. Někdy v noci, když jí v ložnici dělalo společnost jenom hrobové ticho, by Mandy přísahala, že slyší, jak jí tikají biologické hodiny. Pravděpodobně jí zbývalo jen pár let na to, aby se jí podařilo počít a donosit dítě přirozenou cestou. Navíc v jejím případě bylo riziko komplikací daleko větší než u jiných žen. Během

dlouhé řady večerů, kdy hlídala neteře nebo synovce, si toužebně přála, aby podobné štěstí potkalo i ji. Přála si mít někoho, koho by mohla bezmezně a bezpodmínečně milovat. Samozřejmě měla ne-skonale ráda děti svých sester, to ale nebylo ani zdaleka totéž. Snila o tom, že bude mít někoho, koho bude moct stvořit a dál formovat, někoho, kdo na ní bude závislý, bude ji potřebovat, vždycky se k ní bude obracet pro radu a až do jejího posledního dne tady na Zemi jí bude říkat „mami“.

Pouhé pomýšlení, že by z ní mohla být bezdětná stará panna, ji k smrti děsilo. Jak ale roky ubíhaly, Mandy se strchovala, že místo možnosti se z takového scénáře víc a víc stává pravděpodobnost.

„Myslím, že trochu předbíháte,“ řekla konečně Mandy. „Nechám ho, aby udělal první krok. Potom teprve uvidíme, kam se dostaneme dál, jo?“

Ostatní neochotně přikývly a Mandy si vybavila, že to vůbec není tak dávno, co se hodně rozmýšlela, jestli se má do databáze Spojení skrze DNA vůbec zaregistrovat. Její manželství sice utrpělo značné trhliny všemi samovolnými potraty, kterými si prošla, ale posledním hřebíčkem do rakve bylo, když ji Sean ze dne na den opustil kvůli ženě o jedenáct let starší, než byla ona sama. Aniž by o tom Mandy věděla, podstoupil test DNA, zaregistroval se do databáze a našel svůj dokonalý protějšek.

Promptně tehdy jejich manželství ukončil, a jakmile prodali dům, přestěhoval se do venkovského sídla v Bordeaux, kde jeho francouzská partnerka žila. Mandy zůstala tady a snažila se posbírat aspoň něco ze střípků, které jí zůstaly: pořídila si malý byt a zkoušela vyléčit zlomené srdce. Ale teď už nepovažovala Spojení skrze DNA za svého nepřítele – čas všechno zahojí a ona k databázi pozvolna nacházela důvěru. A teď, po třech osamělých letech, byla konečně

připravená znovu s někým sdílet svůj život. A tentokrát to má být někdo, kdo pro ni byl stvořený. Podruhé už nechtěla nic ponechat náhodě. Tak co by se mohlo pokazit?

Doufala, že její protějšek uvažuje stejně jako ona, ačkoli si dával na čas, než ji kontaktuje. Modlila se, aby nebyl ženatý a ona nemusela rozbíjet něčí šťastný domov tak, jako to tehdy Régine udělala jí – a to všechno jenom proto, aby konečně získala manžela a dítě, na které měla přece nárok.

Sedmá kapitola

CHRISTOPHER

Christopher seděl u starodávného dřevěného stolu v malém pokoji situovaném v zadní části dvoupodlažního bytu.

Zapnul monitory obou počítačů i bezdrátovou bluetooth klávesnici a rovnal je tak dlouho, až ležely dokonale rovnoběžně. Na první obrazovce si otevřel e-mailovou schránku, na druhém monitoru projel několik programů, až nakonec spustil aplikaci „Kde se nachází můj mobilní telefon?“, kterou si stáhl před několika měsíci. Na obrazovce se okamžitě objevilo čtyřiaadvacet čísel různých telefonů, ale pouze dvě z nich svítila jasně zeleným světlem. To znamenalo, že se jejich uživatelky právě pohybují. Christopher došel k závěru, že je to v tuto večerní hodinu obvyklé.

Jeho pozornost upoutalo předposlední telefonní číslo na obrazovce. Klikl na mapu na horní liště a přenesl do ní červený kroužek, aby zjistil, kde se uživatelka tohoto čísla právě vyskytuje. GPS systém jejího mobilu mu okamžitě prozradil její aktuální polohu: nacházela se v ulici, v níž bydlí.

Na základě jejího typického vzorce chování skončila dívka číslo sedm, tedy sedmé v pořadí, před malou chvilí směna v restauraci Soho chicken, kde pracovala denně do jedenácti hodin večer. Potom nasedla na autobus číslo dvacet devět a dojela domů. Důvodně se domníval, že do hodiny bude ležet v posteli, protože v šest hodin ráno jí začínala v centru Londýna druhá směna: úklid kanceláří. Právě v tomto časovém pásmu vznikál prostor, v němž mohl Christopher začít se svou prací.

Při zužování seznamu dívek vyhodnotil, jak se k nim dostane. Velice dobře znal vzdálenost od sebe do každého z jejich domovů. Poučil se z chyb sobě rovných předchůdců a pochopil, že v rozmístění bydlíšť jeho obětí nesmí být vzorec, vůbec žádné spojení ani pravidelnost – na povrchu muselo všechno vypadat zcela náhodně, pod povrchem naopak muselo být vše řízeno dokonalým řádem. Časem si vypracoval systém a naplánoval, ke kterému domu bude nejlepší dojet autem, kam by se měl raději dopravit na kole a na která místa bude nejvýhodnější dojít pěšky.

Byt sedmičky byl pouhých dvacet minut chůze od jeho domu. „Dokonalé,“ pronesl spokojen sám se sebou.

Jeho pozornost teď od červené tečky na jednom monitoru odvedla druhá obrazovka, na níž se objevil dobrý tucet jeho e-mailových schránek. Před čtyřmi dny v jedné z nich přistál e-mail od organizace Spojení skrze DNA a od té doby tam čekal neotevřený, protože Christopher měl práci s číslem šest. Když ale teď e-mail znovu uviděl, přemohla ho zvědavost. Chtěl vědět, která žena se k němu na základě biologických údajů hodí nejlépe. Doufal aspoň, že se jedná o ženu – četl spoustu historek o tom, jak byli lidé spojeni s někým stejného pohlaví nebo s člověkem o celá desetiletí starším, než oni sami. Rozhodně si nepřál, aby ho milovala nějaká buzna

nebo senilní bába. Ve skutečnosti Christopher vůbec netoužil po tom, aby ho někdo miloval. Za třiatřicet let svého života už vynaložil neskutečné množství zbytečně ztracené energie do budování vztahů a uspokojování té osoby, kterou si pro vztah vyvolil. Zjistil, že to není nic pro něj.

Přes všechny stinné stránky, které s sebou takové spojení mohlo přinést, byl Christopher zvědavý, kdo může být jeho dokonalým protějškem. Zadíval se ven do temné zahrady a na okamžik si představil, jak skvělé by bylo pokračovat v projektu, s nímž začal, a přitom předstírat, že žije normální, obyčejný život jako polovina nějakého spokojeného páru.

Otevřel přijatý e-mail. Stálo tam: „Amy Brookbanksová, třicet jedna let, Londýn, Anglie.“ Následovala její e-mailová adresa. Líbilo se mu, že nezveřejnila číslo svého mobilního telefonu, vypovídalo to o její obezřetnosti. Tolik dříve na jeho seznamu takovou míru obezřetnosti nevykazovalo, což bylo – a bude i nadále – jejich zhoubou. Rozhodl se, že až se později vrátí domů, pošle Amy e-mail a představí se v něm, jen aby viděl, co bude mít na srdci ona.

Jak předpokládal, z druhého monitoru bylo patrné, že se lokace mobilního telefonu čísla sedm nijak nezměnila. Spokojeně vypnul obě obrazovky, zamkl pokoj a vydal se přímo ke kuchyňské skříňce, v níž měl schované svoje náčiní. Do batohu si sbalil čerstvě vydezinfikovanou strunu na krájení sýra s dřevěnými úchyty, telefon na jedno použití s předplacenou SIM kartou a s jejím číslem napsaným na zadní straně přístroje, rukavice a fotoaparát Polaroid.

Když si Christopher nasadil rukavice a oblékl kabát, pohledem letmo zavadil o fotoaparát. Nebyl to originál ze sedmdesátých let, protože papír, který by potřeboval pro okamžité vyvolání každé fotografie, byl velmi vzácný a policie by ho mohla snadno vystopovat.

Naproti tomu papír, který používal pro modernější verzi Polaroidu, byl běžně dostupný. Fotoaparát byl digitální a nabízel moderní funkce včetně různobarevných filtrů. Každé číslo na jeho seznamu mělo profilovou fotografii, která byla přístupná i na instagramu. Christopher zamkl dveře domu, upravil si popruhy batohu a rychlým krokem se vydal tichou ulicí pryč. S jistotou věděl, že chce, aby jeho čísla vypadala co možná nejlépe, a to i v okamžiku své smrti.

Osmá kapitola

JADE

Jade se zatvářila pobaveně, když Shawna a Lucy, pracující v místním hotelovém wellness, otevřely plastové krabičky a vytáhly z nich nelákové vypadající obědy.

Shawna měla v krabičce přichystaných šest tenounkých plátků celeru obalených v pružné potravinové folii a misku nízkokalorického humusu s paprikou. Lucy se zakousla do celozrnné rolky bez glutamátů a nabrala si lžici kuřecí polévky, z níž ještě stoupala horká pára, jak se ohřívala v mikrovlnce v místní kantýně.

To Jade z batohu vytáhla jinačí obědový box. Zabalila si s sebou sáček cibulových lupínků Monster Munch, menší balíček čokoládových kulíček Maltesers, řádný kus šunky, sendvič s nakládanou zeleninou a plechovku Pepsi. Neměla rozhodně v úmyslu řídit se dietou, kterou si nařídily její třicetileté spolupracovnice. Do háje s bikinami, pomyslela si, když si ukousla pořádný kus sendviče.

„Tak jak se to vyvíjí s tím klukem, se kterým ses začala vídat?“ zeptala se Shawna Lucy a slízla trošku humusu, která jí ukápala na nehet.

„Je to pěkněj parchant,“ odfrkla si Lucy pohrdavě. „Měl mě včera večer vzít ven na večeři, slíbil mi to – nakonec se ukázalo, že chce jít do Nando's, aby strávil celý večer civěním na vyzáblou holku, co tam stojí za kasou. Tak mi řekněte, kdo něco takovýho udělá, když je na rande. Je to strašně neuctivý.“

„To jako vážně? Pěkně to hraje na všechny strany.“

„Já vím. Dneska večer se u mě staví. Slíbila jsem, že něco uvařím. No a co ty? Co ten chlápek s tetováním, co ho znáš z tinderu?“

„Myslíš Denzela? Tvrdí, že se mu fakt moc líbím, jenže potom se třeba čtyři dny vůbec neozve. Tak co s takovým?“

Jade zakroutila hlavou a ukousla si další mocný kus sendviče. „To je hrůza. Vůbec nechápu, jak se s něčím takovým můžete vypořádat. Jsem hrozně ráda, že už si tím nemusím znovu procházet,“ řekla s plnou pusou. Právě podobné rozhovory jí pokaždé připomněly, jaké má štěstí, že díky Spojení skrze DNA našla Kevina. Zároveň ji ale pěkně štvalo, že její polovička nemůže bydlet někde blíž a musí žít v Austrálii, na opačné straně zeměkoule. Předtím, než dostala od agentury e-mail, který stvrzoval jejich spojení, se totiž nacházela v úplně stejné situaci jako její spolupracovnice. Jenom si ráda namlouvala, že pokud jde o muže, je ona při výběru daleko náročnější, ve skutečnosti ale randila se stejnými zoufalci, respektive „dočasnými nouzovkami“, jak takové chlápky označují v Cosmopolitanu.

„No jo, ty to máš snadný,“ podotkla Lucy, „ty už sis svého chlapa našla.“

„Ale není to tak, že by mě čekal doma, až přijdu z práce, víš?“ poznamenala Jade. „Nemůžu si s ním zajít na večeři a pak se muchlovat. Vy se s těmi kluky aspoň skutečně vídáte, i když s vámi jednájí jako s kusem hadru.“

„Ale takoví přece chlapi jsou, no ne?“ řekla Shawna. „Pokud nepatříš k milionům v databázi, co už svůj dokonalej protějšek našly, tak musíš udělat všechno, co se dá, a pracovat s tím, co je k máni, dokud se na tvým prahu neukáže pan Dokonalej. Pokud se teda někdy vůbec ukáže.“

„A do té doby budem muset přežít setkání se spoustou kreténů,“ doplnila ji Lucy.

„Ale ne, holky, v tomhle se pletete.“ Jade se těšila na to, co jim řekne. „Pokud se my ženské všechny spojíme dohromady, přepíšeme zavedená pravidla a přestaneme jim dovolovat, aby s námi jednali jako s onucemi, pak budou muset i chlapi chtít nechtě přistoupit na naši hru. Než se to ale stane, budou se dál chovat jako hovada jen proto, že jim to dovolíme a tolerujeme to.“

„Já jenom nemůžu pochopit, co ti brání, abys za Kevinem odletěla do Austrálie a strávila šťastnej život po jeho boku,“ namítla Shawna. „Pokud věda tvrdí, že on je pro tebe ten pravej, tak proč ztrácíš čas a zahrabáváš se tady?“

„Nemůžu všechno zahodit a jenom tak odletět pryč,“ zavrtěla Jade přesvědčivě hlavou. „Víte, kolik takový let do Austrálie stojí? Sotva se mi podařilo splatit půjčky a kontokorent a dostat se trochu do plusu. Navíc tady mám byt, kariéru i rodinu, na kterou musím myslet...“

„Byt máš pronajatej, kariéru nemáš žádnou – děláš práci, kterou nenášíš – a s rodinou se vidíš jednou za uherskej rok. Takže pokud jde o tebe, nemáš v rukávu vůbec žádnou výmluvu, proč by to nemělo bejt možný.“

„Navíc se přece nepouštíš do ničeho naslepo, když máš jistotu,“ pokračovala Lucy. „Vy dva jste byli doslova stvořený jeden pro druhýho. Řekni mi, co se ti na něm líbí nejvíc.“

Jade se zasmála. Nebylo nic, co by se jí na Kevinovi nelíbilo. Až na jeho adresu. „Je s ním legrace, když jsem s ním, jsem spokojená sama se sebou, je milý, má překrásný úsměv...“

„A posíláte si sexy selfíčka?“

„Jistěže ne,“ odtušila Jade dotčeně. „Nejsem žádná děvka!“ Popravdě řečeno to jednou zkusila, ale nezdálo se, že by tím Kevinovi udělala valnou radost.

„Kristepane,“ rozesmála se Lucy. „V kybernetickém prostoru je dost mezech hanbatejch fotek na to, aby zničily celej internet.“

„Tak když si neposíláte fotky, aspoň sextujete, že jo?“ přerušila ji Shawna.

„Sextujeme?“

„No jo, že si posíláte přisprostlý esemesky nebo se dráždíte sexy řečma po telefonu. Říkáš mu, co všechno mu budeš chtít udělat, až ho konečně uvidíš?“

Jade zavrtěla hlavou.

„A co třeba sexy hovory na skypu? Nebo jiným chatu?“

„Nic takovýho Kevin nemá.“ Jade mu několikrát navrhla, že by mohli skypovat, ale Kevin neměl laptop ani chytrý telefon. Pokud měla pocit, že na tom sama s penězi není dvakrát dobře, nebylo to nic proti Kevinovi a odríznutému místu, kde žil. Byla to jedna z mnoha věcí, které měli společné.

„Říkalas, že žije v Austrálii, nebo v padesátejch letech?“ pokračovala Shawna. „Nenecháš přece chlapa, aby tě jenom tak odbejval.“

„Na to, abych věděla, co k němu cítím, nepotřebuju, aby se naparoval před kamerou jako nějaký pitomec.“

Shawna s Lucy se na sebe podívaly a obě ve stejnou chvíli pokývly hlavou. „Tak to je jednoznačně láska,“ konstatovala Shawna. „Nic nemůže naši slečnu Jade Sewellovou rozhodit, ale pokud je vážně

tak skvělejš, jak říkáš, tak musíš přestat ztrácet čas, letět tam a potkat se s ním.“

„Jinak totiž skončíš stejně jako my dvě,“ zahihňala se Lucy, přestože Jade vycítila, že přes odlehčený tón je z jejího hlasu jasně cítit upřímně míněné varování. „A teď vážně, Jade, drahoušku, tady není dvakrát z čeho vybírat, a i tyhle mizivý zásoby se tenčej. Každý den totiž dalšího chlápka uloví nějaká, co ji s ním prej spojuje DNA. My se Shawnou jsme jako supi, vrháme se na kosti a zbytky toho, co zůstalo. A můžeš nám věřit, že to není žádná pecka. Fakt není. Kdybych já měla šanci bejt se svým vyvoleným, chytla bych nejbližší letadlo, abych se odsud dostala. Rozhodně bych neseděla na podlaze u zadního východu z hotelu a spokojeně se nefutrovala obědem.“

„No vážně, přestaň už konečně vymejšlet, proč to nejde,“ dodala Shawna.

„Ale holky jako já něco takového nedělají,“ řekla Jade, překvapená Lucyinou upřímností i naléháním. „Nemůžu tady všechno nechat a jenom tak odjet. A jak už jsem říkala, letenka do Austrálie stojí majlant.“

„Kolik máš v tuhle chvíli na kartě?“

„Skoro nic, sotva jsem splatila dluhy...“

„A co limit? Ten máš jaký?“

„Pár tisícovek, řekla bych.“

„Tak do toho šlápní a udělej si vejlet. Co můžeš ztratit? Musíš mít trochu koule a začít pořádně riskovat, kamarádko.“

„Nechtěj, abych vytáhla koule a začala vás s nima fackovat. Prostě bych to nebyla já, abych letěla přes půl světa a naháněla tam chlapa.“

Shawna s Lucy na ni chvíli jenom hleděly a vytetovaná obočí měly zdvižené tak vysoko, jak jim to jenom botox dovolil. „Ty ho ale nebudeš nikde nahánět, zlato. Ten chlap už je dávno tvůj.“

„To nemůžu,“ zopakovala Jade, ale potom se zarazila. „Nebo jo?“

Devátá kapitola

NICK

„Myslím, že bychom to měli udělat,“ řekla Sally a dívala se přitom nahoru na odkryté trámy, které nesly strop jejich ložnice. Zrovna je ozařovalo světlo z pouliční lampy pod okny.

„Většinou ti to trvá dýl, ale rozhodně si nehodlám stěžovat,“ odpověděl Nick, vytáhl hlavu ze Sallyina klína a vynořil se zpod peřiny. Natáhl ruku k nočnímu stolku, kde měla Sally schované všechny jejich hračky.

„Ne, to jako při sexu,“ řekla překvapivě vzhledem k situaci. „Myslím, že bychom měli podstoupit test Spojení skrze DNA.“

Nick se převálil na svoji stranu postele.

„Dobrý způsob, jak totálně pohřbít kouzlo okamžiku, zlato.“

„Promiň.“

„Ale proč teď? Dokud se sem Sumaira s Deepakem nepřihnali na večeri a nezačali o tom mluvit, bylas skálopevně přesvědčená o tom, že my dva nic takového podstupovat nemusíme.“

„Ale to jsem pořád, zlato,“ odpověděla Sally a prsty si pohrávala s jeho chloupky na hrudi, jako by ho tím chtěla ještě ujistit o svých slovech. „Ale jak říkala Sumaira, přidá nám to ještě ten poslední kousek jistoty. Jen abychom to věděli s určitostí. Prostě chci mít jistotu.“

Podělaná Sumaira, pomyslel si Nick, ale nahlas si nepostěžoval. „Není to náhodou jen sofistikováný způsob, jak mi dát najevo, že mi chceš před svatbou utéct?“

„Jistěže ne, hlupáčku.“ Sally ho chytila za hlavu a sklonila ji blíž k sobě, aby ho mohla políbit. „Ale znáš mě a víš, jaká jsem. Pro tebe je to normální, tvoji rodiče jsou spolu už od raného středověku. Ale moje máma je vdaná už potřetí a táta si právě namlouvá svoji čtvrtou ženu. Oba neustále hledají něco, co si myslí, že nemají, a já vážně nechci být stejná jako oni. Chci vědět, že alespoň z biologického hlediska máme velikou šanci, že spolu zůstaneme.“

„Ale co když se ukáže, že nejsme spojeni skrze DNA?“

„Potom budeme aspoň vědět, že bychom do našeho vztahu měli vkládat co nejvíc úsilí, aby dobře fungoval. Jak říkal John Lennon: ‚Jediné, co člověk potřebuje, je láska.‘“

„To sice jo, ale taky říkal: ‚Já jsem mrož,‘ takže zrovna na jeho perly moudrosti bych v životě nespolehal.“

„Takže do toho půjdeš?“ zeptala se Sally a prosebně se na něho zadívala.

Těm očím s pohledem raněného štěňátka Nick nikdy neuměl říct ne. „Pokud ti to udělá radost, tak ano, půjdu do toho. A můžu se teď konečně vrátit zpátky k jiné věci, která tě pokaždé potěší?“

Sally ještě zachytila úsměv na jeho tváři, ale to už Nickova hlava mizela zpátky pod deku a razila si cestu do jejího klína.

Desátá kapitola

ELLIE

Hodiny na budíku ukazovaly skoro tři čtvrtě na čtyři ráno, když to Ellie konečně vzdala a přestala se pokoušet usnout.

Měla před sebou hektický den, takže se zoufale potřebovala vyspat, ale její hyperaktivní mozek to, jak se zdálo, nechtěl pochopit. Namísto toho jí hlavou vířily myšlenky tempem vysokorychlostního vlaku a oznamovaly jí, co všechno musí během několika příštích hodin zvládnout, aby se jí podařila dokonalá propagace renovovaného produktu. Za normálních okolností by si dávno vzala prášky na spaní, které jí předepsal její soukromý lékař, ale nemohla riskovat, že bude ráno malátná, když je naopak potřeba myslet jasně a mluvit k věci.

Od té doby, co Ellie neochotně přijala roli veřejné osoby, neustále narůstal její odpor k poskytování rozhovorů proslulým médiím. Před pouhými deseti lety byla pouze jednou z mnoha, anonymní ženou, která tvrdě dřela, pracovala ale mimo zájem médií. Další věc, kterou postřehla, byla jak chvála, tak i kritika její osoby v celosvětové

vém tisku. Nakonec ji to zocelilo a rychle získala pověst osoby, jež jde nemilosrdně a přímo za svým cílem udělat ze svého byznysu jeden z nejúspěšnějších na celém světě. Média poukazovala na její bezskrupulózní metody, které měla použít, aby se dostala až na vrchol, nikdo ale nenašel jediný důkaz, všechno to byly jenom zvěsti a drby. A Ellie celé řadě lidí zaplatila za to, aby pravdivý příběh o tom, jak její podnikání začínalo, nikdy nevyšel v plném znění na světlo.

Jak ale rostl zájem veřejnosti i médií o její příběh, začal se bulvár zajímat o každíčký kousek jejího soukromého života a propíral její minulost tak intenzivně, jako by snad stála u soudu a čelila obviněním. Bulvár vyhledal její bývalé partnery a zaplatil jim dost na to, aby se ochotně rozmluvili o tom, jaká byla Ellie jako člověk, přítelkyně i jako milenka.

Ellie se proto měla na pozoru nejen před novináři, ale vlastně před každým, což v podstatě znemožnilo jakékoli další randění. A přestože si uvědomovala, že není fér soudit všechny muže stejně a házet je do jednoho pytle, pokaždé když potkala někoho nového, okamžitě si kolem sebe postavila bariéru a začala se sama sebe ptát, jestli za zájmem daného muže není něco víc než jen snaha seznámit se se zajímavou ženou. Jde mu o její peníze? Udělá na jeho kamarády dojem, že si to rozdal s miliardářkou? Nebo ji další den na titulní straně *Sun* nebo *Sunday* čeká palcový titulek s fotkou, na níž se líbá s nějakým mužem? Ellie si nevybavovala, že by takový hon na soukromý a partnerský život musel podstupovat například Bill Gates, Mark Zuckerberg nebo Tim Cook. Měla ale pocit, že v jejím případě zájem médií s postupujícím časem snad ještě narůstá.

Převalila se na druhý bok, natáhla nohy a vzpomínala, jak byla nucena najmout si celý právnícký tým jenom na to, aby vysílal varovné signály pokaždé, když měla dojem, že se tisk chystá na nějaký další

podobný článek o její osobě. Zhruba po šesti případech, kdy její právníci u soudu vyhráli proces stran urážky na cti, začalo být pro média příliš nákladné, aby si o ní vymýšlela příběhy, a tak konečně ztratila o její osobu zájem. Na všechny výzvy tisku o rozhovor posílala členy svého mediálního týmu a zrušila si veškeré účty na googlu, facebooku a twitteru, aby tak zabránila sebemenšímu pokušení zjišťovat, co o ní lidé píšou. Jenom když to bylo nezbytně nutné, vystoupila na veřejnosti jako hlava společnosti, již vedla.

Ellie, frustrovaná neschopností usnout, hlasitě zavyla, odhodila příkrývku stranou a rozsvítila lampičku na nočním stolku. Vzpomněla si na e-mail, který jí přišel před pár hodinami a stvrzoval nalezení jejího protějšku v rámci Spojení skrze DNA. Do databáze se zaregistrovala už před deseti lety, když společnost teprve začínala. Jakmile popularita databáze začala narůstat a zapisovali se do ní další a další lidé, říkala si, že je jenom otázkou času, kdy se její protějšek objeví.

Když ale počet zaregistrovaných přesáhl jednu miliardu a stále se nic nedělo, začínala Ellie pomalu ztrácet naději. Její protějšek buď žil ve šťastném vztahu s někým jiným, pocházel z nějaké rozvojové země a neměl k takovému testu přístup, případně o něm neměl ani tušení, nebo prostě jenom neměl zájem se s ní seznámit.

Ellie si tak pomalu zvykala na to, že žije sama. Poslední dobou byla navíc natolik pohlcená množstvím práce, že jí to ani nevadilo. Aby byla spokojená, nepotřebuje žádný vztah, toho může docílit i sama. Jak by mohl případný protějšek přinést do jejího života něco, co by si nedokázala obstarat sama?

Musela nicméně přiznat, že ji částečně zajímalo, co je to za člověka, kterého jí test přiřkl.

„Tak sem s tím,“ pronesla nahlas a natáhla se po telefonu. Otevřela e-mail z agentury, zaplatila 9,99 libry, aby získala přístup k detailním

informacím o svém protějšku, a vyčkávala. O dvě minuty později jí v e-mailové schránce přistála automaticky generovaná odpověď.

„Jméno: Timothy Hunt. Věk: 38. Zaměstnání: systémový analytik. Oči: kaštanově hnědé. Vlasy: černé. Výška: 180 cm.“

Ellie si pomyslela, že jeho popis odpovídá zhruba polovině mužů v západním světě.

„Ulo,“ začala psát Ellie zprávu své asistentce, „zjisti mi všechno, co můžeš, o Timothy Huntovi. Je to systémový analytik z Leighton Buzzardu. Jeho e-mailovou adresu přikládám. Ráno mi napiš, co se ti o něm podařilo zjistit. Díky.“

K jejímu překvapení Ula okamžitě odpověděla. *Copak ta ženská nikdy nespí?* podivila se Ellie. „Má u nás mít pracovní pohovor? Nevidím ho na seznamu,“ byla Ulina reakce.

„Něco na ten způsob,“ odpověděla Ellie. „A najdi mi i jeho fotku. Pokud to bude nutné, klidně na to najmi někoho zvenčí.“

Ellie položila mobil zpátky na noční stolek a zachumlala se znovu do peřin. Otočila se na bok a zahleděla se na druhou polovinu manželské postele zející prázdnotou. Peřiny na ní byly tak nedotčené a dokonale upravené, jak je toho dne ráno ustlala hospodyně.

A poprvé po několika letech si Ellie představila, jaké by to asi bylo, kdyby se o ten prostor znovu podělila s někým dalším.

Jedenáctá kapitola

MANDY

Mandy přešlapovala na místě vedle kamenné zídky na adrese, kterou si opsala z Richardova facebookového profilu. Sledovala, jak všichni, kteří procházeli kolem, spěchají dovnitř, aby unikli mrhnutí. Psychicky se připravovala na to, že je bude následovat.

Přestože byla ve většině společenských situací poměrně sebejistá, když se ocitla ve větší společnosti cizích lidí, měla tendenci se stáhnout a začínala být nemluvná. Netušila, co by měla říct, kdyby se s ní kdokoli pokusil navázat hovor, a tak se snažila držet co nejdéle stranou. Nemůže přece vadit, když se o několik minut opozdí, nikdo ji ostatně nezval ani ji neočekávají.

Mandy dlouho nepřemýšlela a v práci se hodila marod. Sestrám namluvila, že bude na kurzu, a proto i nějakou dobu nedostupná. I kdyby přišly na to, že jim lhala, pravděpodobně by je stejně napadlo, že má její nepřítomnost co do činění s nalezeným protějškem Richardem Taylorem.

Vytáhla z kabelky balíček mentolových bonbonů bez cukru a jeden si strčila do pusy. Pak ještě vyndala příruční zrcátko, nastavila ho před sebe a prohlédla se ze všech stran, aby se ujistila, že i po dvouhodinové jízdě autem vypadá pořád reprezentativně. Prohrábla si vlasy a jenom doufala, že mrholení nepromění její lokny ve zkrepatělé prameny.

Když uslyšela, jak se vevnitř rozezněla hudba, konečně se pomalu vydala cestičkou k domu, došla až ke dveřím a odhodlala se vstoupit dovnitř, ať už ji tam čeká cokoli.

Kdyby k sobě byla naprosto upřímná, neměla vůbec tušení, co tady dělá nebo co si myslí, že příjezdem sem vlastně získá. Věděla jenom to, že ona a Richard jsou předurčení, aby byli spolu bez ohledu na to, jak komplikované se to třeba může zdát. A tak vešla dovnitř a našla si místo k sezení úplně vzadu.

Zvedla program akce, který někdo nechal ležet na konci kostelní lavičky. Zběžně ho prolétávala pohledem a přitom se pokoušela uklidnit nervy na pochodu. U mikrofonu v přední části pódia hráli dva kytaristé a zpívali tklivou baladu, kterou nepoznávala. Když dohráli, odešli a na jejich místo se postavil muž s upřímným úsměvem.

„Stuarte a Dereku, děkuju vám,“ začal. „Nejprve bych vám všem chtěl moc poděkovat, že jste se tu dnes sešli. Dále bych vás jménem rodiny Taylorových rád co nejsrdečněji přivítal v kostele svatého Petra a všech svatých na zvláštním obřadu, při němž se rozloučíme s naším drahým přítelem Richardem.“

Dvanáctá kapitola

CHRISTOPHER

Christopher na ni upřeně zíral výlohou restaurace a pokoušel se dešifrovat řeč jejího těla.

Amy – jeho rande vzešlé z aplikace Spojení skrze DNA – seděla u stolu a měla překřížené ruce i nohy. Pomyslel si, že vypadá nervózně. Díky jednomu instruktážnímu videu na youtube, které zhlédl, věděl, že to značí defenzivnost a nejistotu. Oboje by mělo hrát v jeho prospěch, protože díky tomu byl automaticky ve výhodě.

Amy přinejmenším jednou do minuty zkontrolovala přesný čas na mobilu. Celou dobu si nervózně pohrávala s pramenem vlasů nebo si nohou rytmicky potukávala do židle. Christopher zhodnotil, že je to atraktivní žena a vypadá přesně stejně jako na fotce, kterou mu poslala e-mailem, jenom ji samozřejmě projela přes filtr.

Dlouhé, tmavé vlasy se jí mírně vlnily. Módní brýle s černými obroučkami jí lemovaly oči a vrstva make-upu, kterým překryla pleť, byla velice decentní a jemná. Byla hubená, ale neměla tendenci

stavět tento rys na odiv a v podstatě ho skrývala za kalhoty, nižší podpatky, světlemodrý top a sáčko.

Christopher si dobře uvědomoval, že dorazit na první schůzku později se obecně považuje za společenský přešlap, zvlášť v případě, kdy se jedná o rande s osobou, již vám jako dokonalého partnera přiřkla věda. Nic si z toho ale nedělal. To všechno bylo jenom součástí hry. Bylo lepší nechat ji chvíli čekat v nejistotě, udržovat ji v napětí, protože potom bude mít celou situaci pod kontrolou on a všechny výhody budou od samého začátku na jeho straně.

Jak tak zabíjel čas před plnou restaurací, povšiml si svého odrazu ve skle. Už několik dlouhých týdnů se v noci moc dobře nevyspal, takže si koupil maskovací tyčinku od Boots, kterou se pokusil zaretušovat tmavé kruhy pod očima. Použil i trochu hydratačního krému, který si odnesl ze skříňky v koupelně čísla čtyři. Byl to zoufalý pokus zamaskovat, jak noční projekt ovlivňuje hladinu melatoninu v jeho těle. Většinu spánku si totiž dopřával během dne.

Našel sice čas, aby se oholil, už se ale nestihl objednat k holiči a nechat si zastříhnout odrostlé vlasy. S pomocí vlasového přípravku tedy v koupelně udělal, co mohl, aby dal vlasům nějaký tvar. Přípravek jim navíc dodával o něco tmavší barvu, než jakou měl jeho přirozený, červenavě hnědý odstín. Usmál se na sebe, potěšený tím, že na rozdíl od většiny jeho bývalých spolužáků se u něj vrásky zatím téměř neprojevovaly. Zuby měl také stále docela dobré a jeho rysy působily pružně a napjatě bez náznaků povadlé kůže. Vypadal přinejmenším o pět let mladší, než kolik mu skutečně bylo: třiatřicet let.

Christopher si uhladil klopý na míru šitého saka, počkal ještě pár minut, a až když se mu zdálo, že se Amy chystá každou chvíli odejít, konečně vstoupil do restaurace.

Očima přejel místnost zařízenou běžným, nijak nápaditým nábytkem a předstíral, že hledá ženu, s níž tu má mít schůzku. Frustrace z jeho nedochvilnosti jako by u ní rázem zmizela, jakmile se jejich pohledy střetly. Christopherovi připadalo, jako by ji nějaká neviditelná síla vtlačila hlouběji do židle. Vypravila ze sebe jenom nervózní: „Zdravím.“

„Ahoj, Amy. Odpusť mi prosím, že jdu pozdě,“ omluvil se Christopher, zakroutil zoufale hlavou a políbil ji na obě tváře.

„To je v pořádku, dorazila jsem teprve před pár minutami,“ zalhala Amy a ztěžka polkla.

„Zdržela mě práce na novém časopise, na kterém teď dělám,“ řekl na vysvětlenou Christopher a usedl naproti Amy. „A pak jsem zůstal trčet v zácpě.“

„V e-mailu jsi psal, že děláš grafický design,“ nadhodila Amy. Z toho, jak se do něj vpíjela pohledem, ale zároveň předstírala nezájem, pochopil, že se snaží dělat drahoty.

„Přesně tak. Jsem na volné noze, takže aktuálně zpracovávám několik projektů najednou.“

„A pro koho vytváříš návrhy?“

„Většinou jsou to luxusní časopisy drahých obchodních značek, společností, které prodávají jachty nebo letadla, a brožury výletních resortů, které bys u běžné cestovky nenašla,“ chvástal se. „Jsou to hodně exkluzivní projekty.“

Amy ale nevypadala ani zdaleka tak ohromeně, jak předpokládal, a jen se zeptala: „Kde pracuješ?“

„Pracuji z domu na Holland Parku, což mi vyhovuje. Neobjednáme si něco k pití?“

Christopher posunul svoji skleničku tak, že stála těsně vedle Amy, a otevřel vinný lístek. Když přišla číšnice, objednal to nejdražší víno, které měli v nabídce.

„Budete také večeřet?“

Když mluvila, Christopher si číšníci prohlížel a v duchu uvažoval, jaký zvuk by asi vydala, kdyby jí jeho věrná struna na krájení sýrů prostupovala krkem a krční chrupavkou. Fascinovalo ho, že všechny jeho dosavadní oběti vydávaly chroptivý zvuk.

Christopher se podíval na Amy a tázavě zvedl obočí. „Měla bys čas? Že bychom si dali i něco k jídlu?“ zeptal se.

„Ano, moc ráda,“ odpověděla a pokusila se – zcela bezúspěšně – skrýt nadšení.

Když si oba v tichosti pročetli jídelní lístek, cítil Christopher, jak Amy zvedla zrak od stránek a prohlížela si ho. Také se na ni podíval a ona se na něj s pocitem viny usmála. Tváře jí zčervenaly a Christopher se pozorně díval, aby poznal, jestli se jí rozšířily i zorničky. Přečetl toho o lidském chování dost na to, aby věděl, že by to značilo její zájem.

„Omluvíš mě? Musím si odskočit,“ pronesla Amy. „Jestli chceš, můžeš mi něco objednat. Berme to jako takový první test, jestli jsme skutečně spojeni a patříme k sobě.“

„Samozřejmě,“ odpověděl, a když vstávala od stolu, povstal i on.

Chovat se jako dokonalý gentleman mu připadalo jednoduché, ale jiným dovednostem, například čtení z výrazů tváře nebo pochopení pro lidské emoce, se musel učit z knih a internetu. Když čekal, než se Amy z toalety vrátí, procvičil si několik různých úsměvů a zkontroloval mobil, aby zjistil, kde se zrovna nachází číslo osm. Doufal, že než s Amy dojedí dezert, bude už číslo osm doma, protože do jejího bytu to od restaurace trvalo pouhých deset minut jízdy autem.

Když Amy vycházela z toalety, všiml si, jak vsouvá telefon zpátky do kabelky. Říkal si, jestli třeba nevolala kamarádce, aby jí popsala,

že první schůzka s jejím biologicky vybraným protějškem zatím probíhá dobře. Bylo zjevné, že patřila k těm dvaadevadesáti procentům lidí, kterým se jejich vybraný partner okamžitě zalíbí.

Když si potom sedala, bezděčně si přejela jazykem přes horní ret. Něco na tom, jak to udělala, rozproudilo Christopherovi krev. Bylo to jako první potažení z cigarety nebo podivné hučení v uších, když se po delším sezení postavil příliš prudce. Zhodnotil, že to způsobuje únava a onen pocit zahnal stejně rychle, jako ho pocítil.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se. Amy vypadala pořád stejně nadšeně, což dost neobratně skrývala.

„Ale ano, jen jsem potřebovala zavolat do práce,“ řekla na vysvětlenou. „Těch posledních pár týdnů bylo dost náročných.“

„Myslím, že jsem se tě ještě ani nezeptal, co děláš.“

„Opravdu? Měla jsem za to, že už jsem se o tom zmínila.“ Amy se napila vína. „Jsem policejní detektiv.“

Třináctá kapitola

JADE

Z celkově třicetihodinového letu spala Jade přerušovaným spánkem zhruba tři hodiny. Dosud letěla nejdál na Magaluf s kamarádkami z univerzity. Tento výlet skončil nápisem „Vstup zakázán“ na její levé pěstce pozadí, protože si ho tam v opileckém rozmaru nechala vytetovat.

Většinu letu z Heathrow do Bangkoku v Thajsku a odtamtud potom do Melbourne svírala Jade zaťatými prsty opěrky sedadla a při každém náznaku turbulence se děsila, že jejich letadlo půjde k zemi. Jedna z věcí, s níž se holkám, když ji přemlouvaly, aby odletěla za Kevinem, nechtěla svěřovat, byl panický strach z létání. Přčetla jeden thriller, který si stáhla do čtečky, a podívala se na šest filmů, jenom aby se v letadle trochu rozptýlila. Krátce před přistáním se jí dokonce podařilo i na chvilku usnout.

Měla jen pár minut, aby se převlékla a trochu upravila, než si v půjčovně vyzvedne předem objednané auto. Ulevilo se jí, když zjistila, že Australané jezdí na stejné straně vozovky, na niž byla

zvyklá z domova. Zadala do navigace v autě požadovanou adresu. Do Echuky v Murray Basinu to bylo dvě stě padesát kilometrů jízdy, po níž bude následovat začátek zbrusu nové fáze jejího života – a taky prozatím největší dobrodružství, které kdy zažila. Když projížděla po dálnici Great Northern Highway, prozpěvovala si společně s Edem Sheeranem a Beyoncé a pokoušela se udržet nervy na uzdě.



Myslela na rozhovor s Lucy a Shawnou, který se odehrál teprve před deseti dny. Dívala se na své kolegyně přes stůl v kantýně a čím dál víc jí docházelo, že se jim začíná podobat – ženám s přehnanou vrstvou make-upu na obličeji, s falešnými příčesky a posedlostí zůstat neustále hubené, aby nevypadly z nekonečné a nikam nevedoucí spirály schůzek s nejrůznějšími muži, kteří se zrovna namanuli. Zároveň ale holkám byla vděčná za to, co jí řekly. Měly pravdu. Není na co se vymlouvat, není důvod, proč by nemohla odletět do Austrálie a setkat se s Kevinem. Bránil jí v tom jedině strach z neznáma. Navíc Jade blažilo vědomí, že až bude mít sáhodlouhý let konečně za sebou, nezalekne se už vůbec ničeho.

Na konci týdne si pořídila otevřenou zpáteční letenku do Austrálie, již zaplatila pomocí kontokorentu. V době, kdy se Shawna stěhovala do jejího skromného bytu, se Jade usazovala na sedadlo v autobuse směřujícím na Heathrow a před sebou měla jen nejasnou představu toho, co by jí mohlo několik následujících týdnů přinést.

Rodičům poslala zprávu z letiště, ve které jim sdělovala, jaký má plán. Předpokládala, že rychlost, s níž jí zavolali, naznačuje, že se jim její záměr dvakrát nezamlouvá, ale s jistotou to říct nemohla, protože jim telefon nezvedla. Jade dobře věděla, jak výbušná někdy umí

být, a nechtěla, aby se jejich negativní energie a pochybnosti přenesly i na ni, zvlášť teď, když byla ve stavu napjatého očekávání. Ještě jednou se podívala na Kevinovu fotku, kterou měla nastavenou jako spořič displeje mobilu, a bylo jí jasné, že rozhodně nebude zklamaná.

Tříhodinová jízda autem na Kevinovu farmu uběhla rychle. Jade byla neskutečně nervózní a vzrušená, když parkovala auto u krajnice, vystoupila a protahovala si zdřevěnělé nohy. Okamžitě ji zasáhl přívál horkého vzduchu a byla ráda, že se, ještě než vyjela, natřela opalovacím krémem s UV faktorem padesát. Její bledá pokožka by tak prudký sluneční žár neunesla. Vůbec netušila, jak to tady v tom horku zvládne.

Podívala se na ceduli s nápisem „Farma Williamsonových“ připevněnou ve výšce pasu k prknu ohrady, která se táhla do dálky podél prašné cesty. Vysoké a hubené stromy lemovaly svými kmeny cestu, pohřbené hluboko ve vyprahlé půdě. V dálce spatřila rozlehlé bílé stavení i střechy okolních budov a stodol. Poznávala je, viděla je totiž na fotkách, které jí posílal Kevin.

Cítila, jak se jí začíná svírat žaludek, stejně jako když tolikrát snila o tom, jaké by to asi bylo, setkat se s Kevinem tváří v tvář. A teď se ta chvíle konečně blížila a Jade byla vyděšená, částečně i proto, že o jejím příjezdu neměl ani tušení. Chtěla ho překvapit, objevit se na jeho prahu úplně bez varování.

Když byla na letišti Heathrow, vymyslela si, že se chystá vyměnit mobilního operátora, a proto bude na den nebo na dva mimo kontakt. Zdálo se, že ho to trochu vyděsilo, takže ho okamžitě ujišťovala, že se s ním takovouhle milosrdnou lží nepokouší rozejít a ukončit jejich dopisování. Vlastně je to přesně naopak, říkala si.

Teď vzala do ruky telefon, přepnula ho na foťák a udělala si selfie s farmou Kevinových rodičů v pozadí.

„Ahoj zlato, jsi v pohodě?“ napsala mu pak. Prsty se jí třásly tak moc, že byla pořádně vděčná za predikci v mobilu, která polovinu slov dopsala za ni.

„Ahoj!“ odpověděl téměř okamžitě Kevin. „Už se mi stýskalo! Takže už máš nový telefon? Všechno vyřízené?“

„Jojo, díky za optání.“

„Jsem zrovna u krav, ve stodole, a nevěřila bys, jak to tady smrdí!“

„Ale ne, ty můj chudáčku! Zkus hádat, kde jsem já.“

„Doma v posteli?“

„Zkus to znovu.“

„Ještě v práci?“

„Ne,“ odpověděla Jade a potom mu poslala fotku, kterou před pár okamžiky pořídila.

Když čekala na Kevinovu odpověď, srdce jí bušilo jako zvon. Namísto toho jí ale zazvonil telefon.

„Překvapení!“ vyhrkla nadšeně Jade. „Jsem tady!“

„Neměla jsi sem jezdit, je mi líto,“ pronesl Kevin odměřeně a zavěsil.

Čtrnáctá kapitola

NICK

„Neotvírej to!“ křičela Sally do telefonu na Nicka. Zněla vystrašeně. „Počkej s tím, až budeš doma, uděláme to společně.“

Sally se mu přiznala, že od chvíle, kdy jí chytré hodinky upozornily na příchozí e-mail ze Spojení skrze DNA, reagoval její žaludek asi stejně, jako kdyby byla zavřená ve výtahu a volným pádem se řítily dobrých dvacet pater dolů. Okamžitě mu zavolala, a zatímco trpělivě vyčkávala, musel si Nick zkontrolovat e-mailovou schránku, aby zjistil, že i jemu přišlo totéž oznámení.

V mediální agentuře, pro niž pracoval, měl Nick právě teď za úkol vymyslet svižný a originální způsob, jak propagovat novou značku intimních potřeb pro ženy. Namísto toho ale seděl a přemýšlel, co se z e-mailů, které jim oběma přišly, asi dozvědí.

Byla to ale Sally, kdo trval na tom, aby test DNA podstoupili, a právě to ho znepokojovalo úplně nejvíc. Žil totiž v domněnání, že pokud jde o jejich společnou budoucnost, vidí to oba stejně a nemají nejmenší pochyby. Sallyina potřeba upevnit jejich přesvědčení i ryze

vědeckých důkazem jenom prohlubovala jeho neodbytný dojem, že pro svoji budoucí ženu není dost dobrý, že pětiletý věkový rozdíl mezi nimi je až příliš značný a že pro ni byl a už vždycky bude přehnaně nevyspělý.

Když se Nick konečně dostal domů, což bylo půl hodiny po příchodu Sally, dopíjela už druhou sklenici červeného. Seděla přitom na kuchyňské lince a nohama, spuštěnýma dolů přes okraj, pohupovala sem a tam.

„Promiň, že jdu pozdě,“ začal Nick. „Zdržel jsem se na poradě a –.“

„Na tom nezáleží,“ přerušila ho Sally a nervózně se napila. „Mohli bychom to konečně zjistit a mít to z krku?“ Volnou rukou si rytmicky potukávala do desky kuchyňského stolu, což Nicka jenom utvrzovalo v tom, jakou nervozitu z výsledků pociťovala.

„Mohl bych ještě předtím něco říct?“ zeptal se Nick a přisedl si vedle ní. „Nezáleží mi na tom, jaké budou výsledky. Pokud jde o mě, mohli by mě klidně spárovat třeba s Jennifer Lawrencovou, ale nic by to pro mě neznamenal, vůbec nic. Ty jsi osoba, s níž je mi souzeno strávit celý život, a to bez ohledu na to, co se nám budou snažit tvrdit v tom e-mailu.“

Sally se usmála a objala ho. Potom zvedla z linky telefon a klikla na ikonku e-mailu. „Připravený?“ zeptala se ho, sjela dolů a otevřela zprávu. Její výraz se okamžitě proměnil ze strachu ve zklamání. „Stojí tady, Žádná shoda.“

Pokoj okamžitě naplnilo nepříjemné ticho. Ani jeden z nich nevěděl, co by měl tomu druhému říct. Nakonec se Nick natáhl a objal ji pevně kolem ramen.

„Zvládneme to, uvidíš. Bude nám to spolu klapat,“ řekl konejšivě. „Milionům párů po celém světě to i přesto funguje a my budeme patřit mezi ně. To, že nejsme spojeni skrze DNA, přece neznamená,

že nemáme být spolu. Pořád mě přece miluješ, nebo snad ne? I když sis tohle přečetla, miluješ mě ještě?“

„Jistěže ano.“ Její hlas zněl dutě, protože se obličejem přitiskla k jeho rameni.

„Tak koho by potom zajímalo, co tvrdí trocha chemie a nějaké biologické vzorky navrch. Na tom, že mě miluješ, to přece nemůže nic změnit.“

Sally ztěžka polkla a začala vzlykat. „Hrozně mě to mrzí,“ vypravila ze sebe a přitom popotahovala. „Jenom jsem chtěla mít jistotu, že máme tu nejlepší šanci... že jsme byli předurčení k tomu, abychom byli spolu.“

„Do hajzlu s tím. Vždyť je to jako sázka do loterie.“

Sally se usmála a opřela se čelem o Nickovo. Chvilí tak zůstali. Prsty mu vískala husté, tmavé vlasy a svoje rty přitiskla na jeho.

„Pojďme někam ven, dáme si brzkou večeři,“ navrhl Nick. „Co třeba zajít do té nové turecké restaurace, kterou otevřeli na hlavní? Platím já.“

Sally přikývla. Nick seskočil z kuchyňského stolu a vydal se rovnou k věšáku do předsíně, aby si z něho vzal riflovou bundu.

„A co tvoje?“ zeptala se Sally nejistě.

„Co moje?“

„Tvoje výsledky testu.“

„Ty mě nezajímají.“ Nick pokrčil rameny. „To, co potřebuju vědět, už dávno vím.“

„A já zase potřebuju vědět to, co ty nevíš. Zkus se na to podívat z mojí strany: můj snoubenec má pravděpodobně někde ve světě svůj dokonalý protějšek, a nejsem to já. Chtěla bych vědět, koho mám jako konkurenci – pokud ten test skutečně provedli.“

„Ty nemáš žádnou konkurenci.“

„Ale i tak, zlato, prosím, otevři to.“

„Tady, chytej,“ řekl Nick a hodil jí svůj telefon. Sally ho chytila a otevřela e-mailovou schránku.

„Ach, můj bože,“ vyjekla a potom se hlasitě rozesmála. Rukou si přikryla ústa a s vytřeštěnými očima si Nicka prohlížela.

„Co je? Našli mi protějšek?“

„To rozhodně našli.“ Sally se culila od ucha k uchu.

„Kriste pane, jenom mi neříkej, že jsem spojený s tvou matkou.“

„Nic takového, nemusíš se bát,“ odpověděla Sally. „Tvým dokonalým protějškem je muž jménem Alexander.“

Patnáctá kapitola

ELLIE

Ellie měla pocit, jako by měla tvář zalitou betonem, tak nehybná jí připadala. Nemohla se dočkat, až se vrátí domů a začne ze sebe vrstvu po vrstvě odličovat silně nanesený make-up.

Po ránu stráveném před kamerami nejrůznějších mezinárodních televizních zpravodajských kanálů se ji pokusil novinář z listu *The Economist* přesvědčit, aby s ním kromě uvedení nové, vylepšené aplikace na trh probírala také svoje soukromé záležitosti. Léta praxe ale naučila Ellie rozpoznat, kdy na ni cílí nadšený pisálek. Proto se na něho jenom mlčky usmála a zdvořile mu připomněla, proč se ke společnému rozhovoru v první řadě sešli.

Když ji šéf ochranky Andrej zavezl z centra Londýna zpátky do jejího domu v Belgravii, otevřela si bezpečnostně chráněný interní komunikační kanál jejich společnosti a objevila v něm složku, kterou jí poslala osobní asistentka Ula.

Složka nesla název „Timothy Hunt“ a bylo jasné, že bude obsahovat všechny detailní informace, které si o svém dokonalém protějšku

vyžádala. Když držela prst na ikoně složky a chystala se ji rozkliknout, byla daleko nervóznější, než by si kdy pomyslela. Měla strach z toho, co by nalezené informace mohly prozrazovat, a přemítala, kolik se toho Ule asi podařilo vyšťourat. Předpokládala, že Ula, jak jí ostatně Ellie sama naznačila, předala úkol speciálnímu týmu, který si firma platila výhradně na to, aby vyhledával informace o potenciálních zaměstnancích, případně vypátral autory výhrůžných e-mailů, které Ellie často dostávala.

Zhluboka se nadechla a složku otevřela. Obsahovala několik dokumentů: fotografii z místních novin, na níž byl Timothyho provinční fotbalový klub, životopis stažený z jeho profilu na linkedin, historii jeho internetového prohlížeče za posledního půl roku, bankovní účet a nějaké další, rozmanité obrázky. Ellie rozhodně nechtěla vědět, jakými pochybnými metodami se její zaměstnanci k takovým informacím dostali.

Nejprve rozklikla fotografii fotbalového týmu a přečetla si popisek dole pod fotkou, až konečně narazila na jméno Tim Hunt. Našla ho v zadní řadě: byl to muž průměrné výšky i postavy, s tmavými, krátkými a trochu řídnoucími vlasy, bradkou a širokým úsměvem, který mu prozařoval celý obličej. Okamžitě si uvědomila, že pokud jde o fyzickou stránku, rozhodně nepatří k jejímu obvyklému typu.

Když si letmo přečetla jeho životopis, zjistila, že od té doby, co dokončil vysokou, stačil pracovat pod celou řadou zaměstnavatelů. Historie jeho webového prohlížeče byla zcela typická pro muže jeho věku: na youtube hlavně písně z devadesátých let a jednotlivé epizody seriálu Griffinovi, výsledky fotbalu a Grand Prix a příležitostné návštěvy porno stránek – jak ale s úlevou zjistila, nezajímal se o nic úchylného. Dále pravidelně navštěvoval Amazon a web spotify, kde nakupoval filmy a hudbu. Měl rád Coldplay, Foo Figh-

ters, Stereophonics a pustil si jakýkoli film s Mattem Damonem nebo Leonardem di Capriem. Ani jednoho z nich neměla Ellie dvakrát v lásce. Podle bankovního účtu zjistila, že Tim obvykle nakupuje v Tesco a Aldi a většinu oblečení má od Burtona a z Nextu. Přispíval na lidi s Alzheimerovou chorobou a na psí útulky a každý měsíc si odložil nějaké peníze na důchodové připojištění.

Nic ve složce nenaznačovalo, že by byl Timothy teď či někdy v minulosti ženatý nebo že by měl aktuálně partnerku, případně děti. Měl čistý trestní rejstřík, za sebou žádné osobní bankroty ani jakékoli větší problémy s penězi. Hypotéku měl nízkou, půjčky z kreditní karty splatil včas a nezůstal mu na krku ani žádný úvěr ze studentských let. Na sociálních sítích se v podstatě nevyskytoval. Jedinou výjimku představovaly jeho občasné komentáře na zdi Cambridge United FC.

V krátkosti to vypadalo, že Timothy Hunt je nenápadný, tuctový muž, přesto ale právě s ním ji mělo pojit zcela mimořádné pouto.

„Mohli bychom odbočit na King's Road?“ požádala Andreje a za několik minut od jejího požadavku už jí Andrej přinášel z obchodu zbrusu nový mobil s předplacenou SIM kartou, takže nemusela nikomu dávat svoje přísně střežené soukromé číslo. Podobný telefon nepoužila od chvíle, kdy byla ještě chudá studentka. Ellie se přistihla, že se usmívá, protože se jí díky tomu právě vybavilo daleko méně komplikované období jejího života.

Naťukala do telefonu Timothyho číslo a začala mu psát zprávu. „Ahoj,“ stálo tam. „Jmenuju se Ellie a prý jsme spojeni, a to rovnou skrze DNA!“ Na okamžik se zarazila a zprávu vymazala. Příliš žoviální, říkala si. „Ahoj, jsem tvůj dokonalý protějšek ve Spojení skrze DNA. Nechtěl by ses potkat?“ Moc vlezlé. „Ahoj Timothy, věřím, že bychom měli strávit zbytek našeho života společně,“ napsala nakonec a připojila k textu smajlíka.

Než klikla na odeslat, na chvílku zaváhala. Pak už jenom mlčky zírala na telefon, který svírala v ruce, a s obavami přemítala, jakou skříňku tím mohla otevřít a co v ní asi nalezne. Nemusela ale čekat dlouho – když telefon hlasitě zapípal, skoro nadskočila, jak se lekla.

„Á, budoucí paní Huntová, proč ti to trvalo tak dlouho?“ odepsal Timothy a k odpovědi přidal ještě mrkajícího smajlíka.

Má smysl pro humor, pomyslela si Ellie okamžitě a cítila, jak napětí v jejích ramenou znatelně povolilo. „Omlouvám se, ale zaměstnal mě výběr vhodných svatebních šatů,“ odepsala mu a přidala miniobrázek ženy se závojem.

„To je ale náhoda, taky už jsem se po nějakých oblecích poohlížel. Tak mi prozrad' něco o mé budoucí manželce, protože zatím toho o ní moc nevím, sotva základy. Bylo by milé najít pár společných rysů, než nám půjdu zamluvit termín na radnici.“

„Takže žádný kostel?“

„Ne, do toho satanisty, jako jsem já, nepouštějí.“

„Vidíš, něco, co máme společného,“ odpověděla a připojila emotikon ďábelského smajlíka.

„Čím se živíš?“

„Kradu duše.“

„Ne, nemyslel jsem potravu, ale zaměstnání, co tě živí.“

„Aha, pardon. Když pomineme uctívání Lucifera, mám nudnou práci v kanceláři. A co ty?“

„Počítačový nerd.“

Ellie si dalších třicet minut vůbec nestačila všimnout, že se zasekli v zácpě a obklopuje je celá řada dalších stojících aut. Neuvědomila si ani, že se rozpršelo a kapky deště bubnují na střechu a okna vozu. Když ji Andrej konečně dovezl domů a otevíral jí dveře u auta, byla přilepená k mobilu jako puberťačka a vyměňovala si s Timem

jednu zprávu za druhou. Andrej jí podržel dveře auta a rozevřel jí nad hlavou deštník.

„Mohl bych svoji budoucí ženu pozvat někdy na drink?“ napsal Tim.

„To nevím...“, odpověděla Ellie.

„Nekoušu, vážně ne. Někdy musíme všichni udělat krok do neznáma.“

Ellie se kousla do rtu a nechala telefon vklouznout do kabelky. Andrej ji mezitím doprovodil do domu. Na pár minut se odmlčela, to když zvažovala pro a proti následujícího rozhodnutí: přemýšlela, jestli si má do života vpustit naprostého cizince dřív, než si bude trochu víc jistá. Její pokus najít partnera přes Spojení skrze DNA se na jednou proměnil ve skutečnou lidskou bytost z masa a kostí. Měl jméno, tvář a čekal na odpověď na otázku, jestli by se s ním Ellie ráda setkala. Ale ona měla obavy. Znovu vytáhla telefon z kabelky, a než odpověděla, několikrát si jeho otázku znovu přečetla.

„Tak fajn, ráda se potkám,“ vytukala nakonec s obavami.

„Neměla bys čas v pátek večer?“

Šestnáctá kapitola

MANDY

Mandy se o svém vyvoleném dozvěděla daleko víc na jeho vzpomínkové ceremonii než ze svého internetového pátrání.

Připadala si jako podvodnice, když seděla sama vzadu na kraji lavice kostela svatého Petra a všech svatých a poslouchala, jak Richardovi kamarádi zaplňují kongregaci historkami z jeho života. Mluvili o tom, co ho inspirovalo a jaký byl jako jejich blízký přítel. Mandy zjistila, že ve sportu i běžném životě byl Richard týmový hráč, loajální parták i člověk, kterému jste se kdykoli mohli vyplatkat na rameni. Dozvěděla se, že hrál závodně hokej i badminton, ve dvanácti se z něho stal vegetarián a v sedmnácti letech překonal rakovinu. To díky celkově pozitivnímu přístupu k životu se mu prý podařilo zvládnout chemoterapii. Mandy se vybavily všechny jeho fotky z cest, kterých měl plný facebook, a přemýšlela, jestli ho k cestování a poznávání světa mohla inspirovat právě prodělaná nemoc.

Richard se také účastnil dvou maratonů na podporu Macmillanova centra pro léčbu rakoviny a pro místní obyvatele s poruchami čtení